

Thelamirus : treurspel.

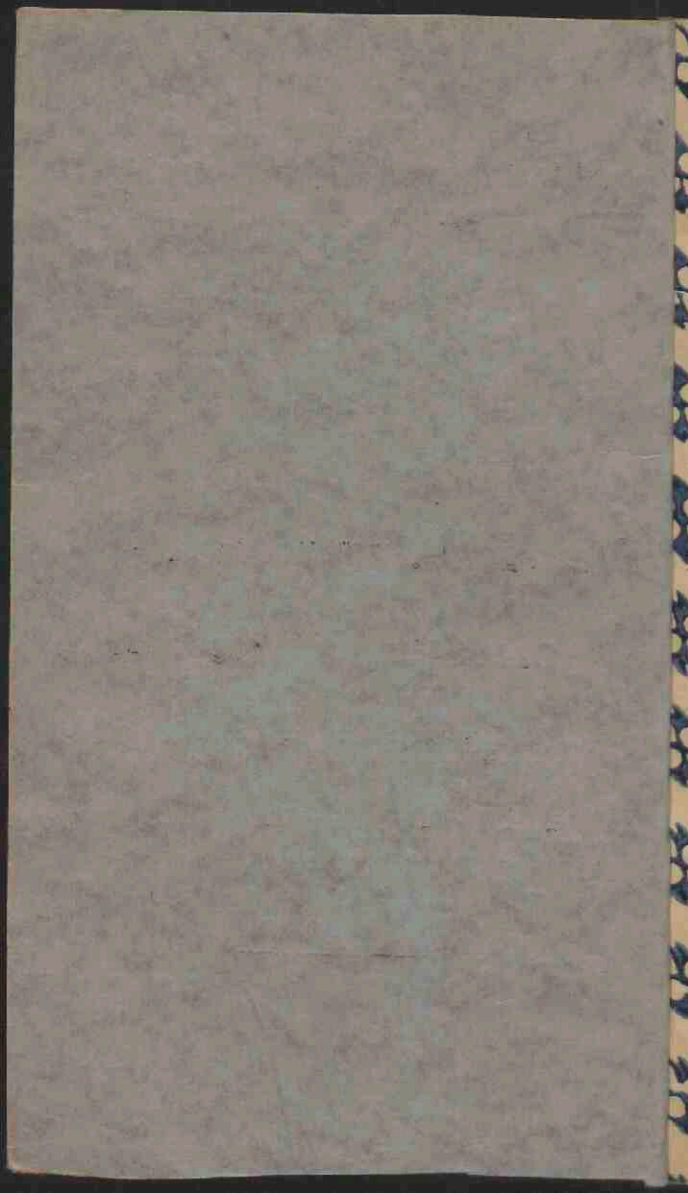
<https://hdl.handle.net/1874/371828>

BIBLIOTHEEK DER RIJKSUNIVERSITEIT
TE UTRECHT

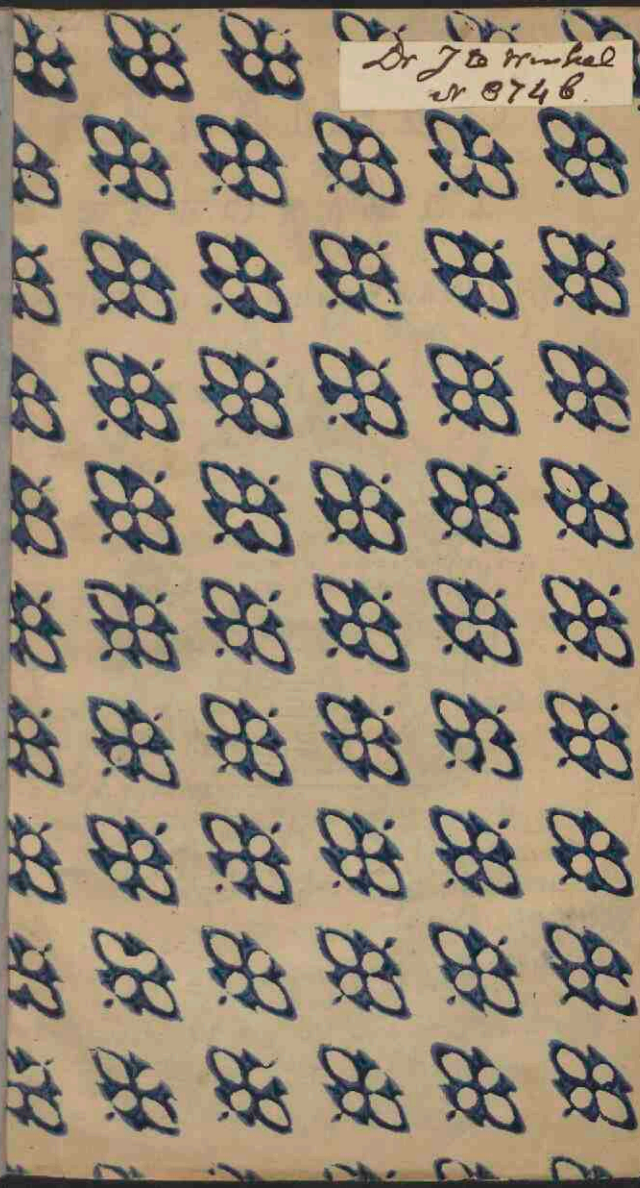
1929

**Verzameling tooneel-
stukken uit de
nalatenschap van
Prof. Dr. J. te WINKEL
No. 780**

Dr J. C. Minkal
nr 8746

THELAMIRUS,

TREURSPEL.

GEVOLGD NAAR HET FRANSCH:

(D. J. F. du Saurot)

*De Bijen worden door het Rijk der Dieren
in de Gadering der Dieren in de Gadering der Dieren*

BIJLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

TE AMSTELDAM,

By IZAAK DUIM, Boekverkooper, bezulden
het Stadhuis, 1743. *Met Privilegie.*

THE AMIRUS

THE

REVOLUTIONARY

THE

REVOLUTIONARY

REVOLUTIONARY

COPYE van de PRIVILEGIE.

DE staten van Holland en Westvrieland doen te weten : alzo Ons te kennen is gegeven by de tegenwoordige Regenten van het Wees- en- Oude Mannenhuys der Stad Amsterdam , en in die qualiteyten te samen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar, dat zy Supplianten eenige Jaaren hadden gejouiffeert van 't Oôtrooy of Privilegie by hen van Ons op den 23. May 1714. geobtineert, waar by Wy aan hun Supplianten goedgunstelyk hadden geaccordeert, en geotroyceert, om, geduurende den tyd van vyftien doen eerst agter een volgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, alleen te mogen drukken, doen drukken, uytgeeven ende verkoopen, en bevonden dat de Jaaren, by 'tvoorsz. Oôtrooy of Privilegie genoemt, op den 22. May 1729, stonden te expireeren, ende dewyle zy Supplianten ten meestendienste van den Schouburg, waar van hunne respectieve Godshuizen onder andere mede moeten worden gesustenteert, de voorengemelte Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert zyn, of in toekomstige gedrukt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, gaerne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, uytgeeven en verkopen, ten eynde dezelve Werken door het nadrukken van andere haar Luyfster, soo in taal, als in spelkonst, niet mogten komen te verliesen, en dewylen sulx haar Supplianten na de expiratie van 't boyengemelte Oôtrooy, niet gepermitteert was, zoo keerden zy Supplianten haartot Ons, onderdaniglyk verzoekende, dat Wy aan hun Supplianten in kwaliteyten voorsz. geliefden te verleenen prolongatie van het voorsz. Oôtrooy of Privilegie, om de voorsz. Werken, zoo van Treurspellen, Blyspellen, Klugten, als anders, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, of als nog in het licht te brengen, en ten Toneele te voeren, den tyd van Vyftien eerstkomende, en agtereenvolgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en Verkopen, of te doen drukken, en verkopen, met verbod aan alle andere opseekere hooge Peene by Ons daar tegens te Statueren, SOO IS 't, dat Wy, de Saake, ende 't voorsz. verzoek overgemerkt hebbende, ende geneegen weezende ter bede van de Supplianten uyt Onze regte wetenschap, Souveraine Magt ende Autoriteyt, de selve Supplianten geconsenteert, geaccordeert, en geotroyceert hebben, contentereen, accordeeren, en ootroycereen haar by deezen, dat Zy, geduurende den tyd van Vyftien eerst Agtereenvolgende Jaaren, de Werken, die ten dienste van het Toneel reets waren gedrukt, en van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, en ten Toneele gevoert zouden mogen werden, in dier voegen, als zulx by de Supplianten is verzogt, en hier vooren uytgedrukt staat, binnen den voorsz. Onzen Landen alleen vullen mogen drukken, doen drukken, uytgeeven ende verkopen, zerbiedende daaromme allen ende eenen gelyken dezelve Werken, in 't geheel, ofte ten deele te drukken, naar te drukken, te doen Naardrukken, te Verhandelen, of te Verkopen, ofte elders Naardrukt binnen den selven Onzen Landen te brengen, uyt te geven, of te Verhandelen en Verkopen, op Verbeente van alle de nagedrukte, ingebragte, verhandelde ofte verkogte Exemplaren, ende

een boete van drie duysend guldens daaren boven te verbeuren, te
Appliceeren een derde part voor den Officier, die de Calangedoem
zal, een derde part voor den Armen der plaatzen daar het Casus voor
vallen zal, ende het restceerende derde part voor de Supplianten, en-
de dit t'elkens zoo meenigmaal, als dezelve zullen werden agter-
haalt, alles in dien verstande, dat Wy de Supplianten met dezen on-
zen Oſtroye alleen willende gratificeeren tot verhoedinge van hunne
schade door het Nadrukken van de voorsz. Werken, daar door in
geenigen deele verstaan, den innehouden van diene autorificeeren,
ofte te Advouëren, ende veel min dezelve onder onze protexie, en-
de bescherminge, eenig meerder Credit, aanzien ofte reputatie te
geeven, nemaal de Supplianten in cas daar inne iets onbehoorlyks
zoude insluëren, alle het zelve tot hare Lasten zullen gehouden
weezen te verantwoorden, tot dien eynde wel Expressfelyk begeerende,
dat by aldien zy dezen onzen Oſtroye voor dezelve Werken zullen wil-
len stellen, daar van geene geſbbreiceerde ofte gecontrahceerde mentie
zullen mogen maken, nemaal gehouden wezen, het zelve Oſtroy in 't
geheel, en zonder eenige omiffie daarvoor te drukken, of te doen druk-
ken, ende dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorsz.
werken, op Groot Papier, gebonden en wel Geconditioneert te brengen
in de Bibliotheek van onze Univerfiteyt te Leyden, binnen de tyd van
zes weeken, na dat zy Supplianten de zelve Werken zullen hebben
nyt gegeven, op een boete van zes hondert guldens, na expiratie
der voorsz. zes Weeken, by de Supplianten te verbeuren ten behoeve
van de Nederduytsche Armen van de plaats alwaar de Supplianten wo-
nen; voorts op peene van met 'er daad verſteeken te zyn van het
effect van dezen Oſtroye. Dat ook de Supplianten ſchoon by het
ingaan van dit Oſtroy een Exemplaar geleverd hebbende aan de
voorsz. Onſe Bibliotheek, by zoo verre zy geduurende de tyd van dit
Oſtroy dezelve Werken zouden willen herdrukken met eenige ver-
meerderingen of anders, hoe genaamt, of ook in een ander for-
maat, gehouden zullen zyn wederom een ander Exemplaar van de
gemelde Werken Geconditioneert als vooren, te brengen in de voorsz.
Bibliotheek, binnen dezelve tyd, en op de boete en penaliteyt, als
vooren. Ende ten eynde de Supplianten dezen Onzen Conſente, ende
Oſtroye mogen genieten, als naar behooren, Laſten wy allen ende
eenen ygelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Supplianten van
den inhouden van dezen doen, Laten, ende gedogen, Ruſtelijk,
vredelyk, ende volkomentlyk genieten ende gebruyken, cesferende
alle belet ter contrarie. Gegeven in den Hage, onder onzen Groten
zegele hier aandoen hangen op den zevententwintigſten Mey, in 't Jaar
onzes Heere ende Zaligmakers duysend zeven hondert agtentwintig.

J. G. V. Boerzelaar.

Onder ſtand, ter Ordonnantie van de Staten, was getekent
WILLEM BUYS.

Lager ſtand,

Aan de Supplianten zyn, nevens dit Oſtroy, ter handgeſtelt by
Extract Authentiq, haar Ed. Gr. Mog. Reſolutionen van den 28. Juny,
1715, en 20. April, 1728, ten eynde om zig daarnate reguleezen.

De Regenten van het Wees- en Oude Mannenhuis hebben, in hunne
voorsz. qualiteyt, het recht van deze Privilegie, alleen voor den tegen-
woordigen Druk, van T H E L A M I R U S, *Transſiel*; verguas
220 IZAAK DUIM. *Amſterdam den 9. Mey, 1743.*

AAN DE
KUNSTLIEVENDE
OPBOUWEREN
DER
NEDERDUITSCHÉ POËZÏE.

Beminnaars van Kunstöefeningen,

Die, gansch vervreemd van ydlen waan,

Als Febus waardste Lievelingen,

Met recht naar de Eerekroon moogt staan!

Myn nyvre Melpomeen, gedreven

Door leerzucht, die haar' geeft bekoort,

Dorft zich op 't gloriespoor begeven,

Van eedlen volgluft aangespoort.

Zy hoopt, het zal U niet mishagen,

Dat haar geringe dichtpenfeel

Een Treurftuk aan U op koom' dragen,

Gefchetft naar 't Fransche Kunsttafreet.

Zy legt, ó Kenners! voor uw voeten

Haar' Held, haar' Thelamirus, neêr:

Niet dat zy waane 't heil te ontmoeten,

Dat hy verdiene zulk eene eer:

Doch zy zal roems genoeg genieten,

Zo U haar werk in 't minst voldoet;

Dan zal zy 't rechte doel beschieten;

Dan tart zy allen overmoed.

Laat vry der Vittren roede fnerpen;

Zy stoort zeer weinig zich daar aan:

Maar zal zich willig onderwerpen,

Wilt gy haar vriendlyk ondergaan,

En onbewimpeld haar ontdekken;

Waar in zy dwaalde van de Kunst;

Dit zal haar ter verbetering wekken.

Zoo moet myn Held, door uwe gunst

Befraalt, op 't Schouwtooneel verschynen;

En, zegevierende in zyn' druk,

Hét blind vóóroordeel zien verdwynen.

Myn Zangster hoopt op dat geluk.

J. Fr. DU SAUZET.

VERTOONERS.

THELAMIRUS, Zoon van Cydnus, gehouden voor
wettig' Koning van Sicilië.

ELISMENE, Prinses van Sicilië, gehouden voor eene
Dochter van Cydnus.

AMINTAS, Welëer Zedemeester, thans Staatsdienaar
van Thelamirus.

ATHIS, Zoon

LYCAS, Vertrouweling

} van Amintas.

BARSINE, Vertrouwde van Elismene.

NICANDER, Hoofdman der Lyfwachten.

PHILAX, Hofdienaar.

LYFWACHTEN.

*Het TOONEEL is te STRACUSE,
in het Koningklyk Paleis.*

THELAMIRUS,

T R E U R S P E L.

E E R S T E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

AMINTAS, LYCAS.

AMINTAS.

Der Goden gunst ſchynt, op dees' langgewenſchten dag,
 Vorſt Thelamirus, die 't Siciliſch Ryksgezag
 Wil met zyn zielsvriendin, zyne Elismene, deelen,
 Door't kronen van zyn' wenſch, volmaakt te zullen ſtreelen:
 Terwyl zyn driftig hart, door laſſe min verblind,
 De zorg des Ryks vergeet, in 't wigtig Staatsbewind.
 Hy ſmaak' dat ſchyngeſuk: zyn hoop zal mooglyk daalen,
 Eer de Avondſtond bedekk' den glans der zonneſtraalen.
 Bericht my, Lycas, wyl hier niemand is omtrent,
 Den uitſlag van de zorg, door u thans aangewend.
 Hebt gy myn' Zoon gezien? Spreek op; wat moet ik hopen?
 Koſt gy, tot volging van zyns Vaders laſt, hem nopen?

LYCAS.

Verban uw twyffeling; ô ja, myn Heer, verwacht
 Dat deugdſaame Athis ſteeds gehoorzaamheid betracht.
 Dit al te wreed vertrek kon zyne ziel doen beven:
 Hy zal zich niettemin dees' dag naar 't heir begeven.
 Maar laat ik, zo 't mag zyn, uit uwen mond verſtaan
 Waarom gy uwen Zoon aldus van hier doet gaan.
 Hy, die aan Elismene is door het bloed verbonden,
 Verſcheen die immermeer op heugchelyker ſtonden,

A

Ja,

10 T H E L A M I R U S ;

Ja, zelfs met meerder roem, in Syracufes wal,
Dan nu dees fchoone Maagd den troon betreden zal?

A M I N T A S.

Uw fteeds beproefde trouw kon my op't hoogft verpligten:
'k Zal, uit erkentenis, myn Vriend, aan u berichten
Een glorieryk befluit, aan niemand ooit voorheen
Bekend, dan aan myzelv', en 't Godendom alleen.
De Vorft, door min vervoert, liet reeds de pracht bereiden;
Om zyn geliefde Bruid naar 't Echtaltaar te leiden;
't Is alles vaardig: maar iets heb ik in myn magt,
Waar door ik weeren kan dat de Echknoop werd' volbragt.

L Y C A S.

Hoe! gy, myn Heer?

A M I N T A S.

'k Bemerkt, 't kan u verwondring baren:
Doch, 't geen my daar toe noopt, zal ik aan u verklaren;
Ja, wyl ik my op u geheel vertrouwen dorft,
Meld ik u ook 't geheim van d'overleden Vorft.
Hy, wien één Dochter slechts wierd uit zyn' echt geboren,
En wenschte, dat zyn' ftam 't gebied mogt zyn befchoren,
Zag, door een wiffeling, zyn' wensch voldaan naar eifch.
Men bragt, op zyn bevel, des nagts in 't Hofpaleis
Een' zoon van Cydnus, die alléén, na 's moeders sneven,
Den droeven Echtgenoot ten trooft was bygebleven.
Gy weet, tot welk een trap van gunft hier Cydnus klom;
En hoe hy wierd belaagt door 't fchendig lafterdom.
De Vorft, wien naderhand zyne onfchuld is gebleken,
Had, zyner trouw ten loon, dees wiffeling befteken.
Timantes wierd alleen die aanslag geopenbaart:
Zulks heeft hy, vóór zyn' dood, my ook alleen verklaart.
De tyd heeft nimmer magt op de onbetwiftbre panden,
Tót blyk van zyn bericht, aan my gefield in handen.
In 't kort, hy, die hier wierd geveltigd op den troon,
Sproot niet uit 's Konings bloed, neen, hy is Cydnus Zoon;
Dit onbewuft geheim doet hem als Koning eeren:
Ontdek ik zulks, hy ziet zyn lot welhaaft verkeeren.
Doch 'k merk, dat myn bestaan, hoe listig, my mislukt;

In-

Indien zyne Elismene aan hem niet word ontruikt.

LYCAS.

My is bekend, hoe ik dit groot geheim moet achten:
Maar, zo ik ongeveinst mag uiten myn gedachten,
'k Zorg, dat dees aanslag, thans in uwen geest gevoed,
Een heerlyk dekkleed zy tot heling van uw' gloed.
Het oog van Elismene .....

AMINTAS.

Ach! durft ge ons dit doen hooren?

Wierd ooit Amintas ziel dit laffe juk beschoren?

Neen! als de staartzucht eens vermeesterd onzen zin;
Dan moet men haten, niet gedenken aan de min.

LYCAS.

Maar, Heer, indienge slechts door eedle zucht gedreven;
Der Ryksprinsfesse uw hulp en bystand tracht te geven,
Waarom bewerktge dan des nieuwen Konings val,
Wyl hy haar, door zyn' echt, ten troon verheffen zal?

AMINTAS.

Hoe! hy? Neen, groote Goôn, 'k betuig 't hier voor uwe
oogen!

'k Zal nimmermeer een trouw, die ik vervloek, gedoogen.
't Is waar, 'k was menigwerf van wroeging aangedaan,
Eer ik tot dit verraad geheel kon overslaan.
'k Zou mooglyk, min ontruft door knagende gedachten,
Dees' Prins op heden noch, gelyk wel eertyds, achten,
Indien ik, op myn beê, begunstigd van de Goôn,
Zoo ras niet had erlangt een' afgesmeekten Zoon.
'k Wil op zyn jeugdig hoofd een gouden' kroon zien pralen;
Niets kan 't volvoeren van dit grootsch besluit bepalen.
Ja, schoon dit stout bestaan my rukte in 't náäre Graf,
Ik ben myn lot getroost, verkrygt myn Zoon den staf.
Dit is het éenigst wit, naar 't welk myn ziel moet haaken:
Maar 'k zal myn' Athis niet aan 't misdryf schuldig maken;
'k Wil, dat hy, onbewust wat spoor hy heeft betreên,
Gansch rustig smaak' de vrucht van all' myn trouwloosheên.
Gy ziet dit wreed bevel, dat hem heeft doen vertrekken,
Moet hem myn kloek beleid, geenzins myn' toorn, ontdek-
ken.

Den Koning, die geheel zich op myn trouw verlaat;
 Heb ik gebragt in een' vertwyffelenden staat:
 Hy aarfelt; is ontfteld; en, door myn veinzeryën,
 Doe ik hem eene min, die fchuldloos is, beftryën.
 'k Merk, dat hy dikmaals om myn reën verlegen fchynt;
 Doch naauw' komt Elismene, of al zyn zorg verdwynt.
 In't kort, ik moet de hoop, dat hy veränder', derven;
 Licht zal ik meer gehoor by die Prinſes verwerven.
 Ik weet, dat zy hem mint; en 'k wil, op dezen dag,
 Dat liefde zelf weêrftreev' het magtig mingezag.
 't Vóóringenomen hart laat lichtlyk zich misleiden;
 'k Zal, tot het weigren van zyn hand, haar wel bereiden.
 'k Heb alles reeds verzorgt... maar wie tred herwaarts aan?
 Het is de Vorft; hy fchynt met zwaare zorg belaën.

T W E E D E T O O N E E L.

T H E L A M I R U S, A M I N T A S, L Y C A S.

A M I N T A S.

Hoe! daar de duifternis noch naauwlyks is verdweenen,
 En 't flaauwe daglicht in dit Hofpaleis verſcheenen,
 ô Vorft, zou reeds de zorg van 't nieuwe Ryksgebied,
 Uw ruft verftoorende, u verftrekken tot verdriet?

T H E L A M I R U S.

Neen, myne Amintas, neen, dees' druk, die uw gedachten
 Zoo veel verwondring baart, moet gy geen ſtaatzorg achten.
 Ik ben geboren om te heerſchen in dit oord:
 Doch 't ſchitterend goud der kroon heeft nooit myn oog
 bekoord.

Een hulde, die 't gezag alleen word opgedragen,
 Niet den verächten Vorft, kon nimmer my behagen.
 De liefde van myn Volk, en de achting van 't Heeläl,
 Dit 's't geen, tot in der dood, myn ziel vernoegen zal.
 ô Neen, de aanloklykheên, of dreigende gevaaren
 Der ſtaatzucht kunnen thans my geene ontoernis baren.
 Een ſterker drift beheerſcht me; een neiging meerder zoet,

('k Ont'

(kOntken het niet, myn vriend,) nam plaats in myn gemoed.
 Sints lang heeft Elismene in deze borst ontfteken
 Een vuur, tot heden toe aan u alleen gebleken.
 Helaas! die zelfde min, nu door de hoop vermeert,
 Is oorzaak, dat myn ziel van kwelling word beheerd.
 'k Uit bevende dees reên. Gy deed me vaak vertrouwen,
 Dat gy die tedre drift met weêrzin moest aanschouwen;
 'k Heb, van myn kindsheid af, steeds opgemerkt, dat gy
 My openhartig spreekt, vervreemd van vleijery.
 'k Weet, wat erkenenis ik uwer zorg moet geven;
 Wil dan een zucht, die my zoo waard is, niet weêrstreven.
 'k Zie eindelyk dien dag, zoo lang van my verwacht;
 Maar 'k voel, dat myne ziel noch naar verzekring tracht.

A M I N T A S.

U is bewuft, zo 'k van uw jeugd af, op uw zinnen
 't Bewind kreeg, en 't geluk had van uw gunst te winnen,
 Hoe trouwe Amintas zulks nooit heeft misbruikt, myn
 En, om des waard' te zyn, zich 't all' vermeten dorst. (Vorst;
 Welâan, dat op dees' dag eene eedle pligtbetooning,
 My waardig keuren doe der gunst van mynen Koning.
 Wat ook gebeuren moog', my walgt het snood verraad;
 Ik zal dan spreken, schoon ik wierd van u gehaat.

'k Zie Elismenes oog kan uwe ziel ontroeren;
 Gy wilt haar trouwen. Door wat drift laatte u vervoeren?
 Hoe! Thelamirus, steeds geneigd tot ware deugd,
 Steld, nu hy heerscht, alleen in laffe min zyn vreugd?
 Als twintig Vorsten naar uw bontgenootschap trachten,
 Wanneer gy weet, hoe dier men moet hun vriendschap
 achten,

Kiest gy de Dochter van een' Onderdaan tot Bruid?
 'k Zal steeds weêrstreven zulk een doodelyk besluit!
 Ach! moet Amintas dan herroepen voor uwe oogen;
 Wat onheil na zich sleept het woedend Ooreloogen?
 Thans straakt de Vredezon: volhartge in uw bestaan,
 Licht zal ze in dit Gewest voor eeuwig ondergaan!
 Nooit kan ons 't Oorlogsvuur genoeg verschrikking baren;
 Ja, 't overwinnen brengt dien gloed niet tot bedaren;

Afgrypslyk is't gevolg: door tien jaar vrede en rust,
Word naauw' het denkbeeld van den rampspoed uitge-
bluscht.

Hoel wiltge u zien omringt van Vrouwen, Zusters, Moeders,
Weêrëischende van u haar Mannen, Zoonen, Broeders?
Wat wroeging wekt dan niet in uw' ontroerden zin,
De druk van 't Volk, alleen rampzalig om uw min?
Neen, Vorst! myn pligt, uwe eer, ja alles moet my sporen,
Dat ik u ongeveinst uw zwakheid stell' te vooren:
En schoon ik door uw' toorn myn straffe zag bereid,
'k Heb nimmermeer berouw van myne oprechtigheid.

T H E L A M I R U S.

Ik weet, Amintas, welk een zucht u dus doet spreken:
Vrees niet, dat zulks uw Vorst wil als een misdaad wreken:
Uw zorg heeft my verplicht: wees echter niet versted,
Indien ik heden zwicht voor 't lieflyk min geweld.
Gy, midden in den Kryg gevoed en opgetogen,
Gy kende nimmermeer 't betooverend vermogen
Des Minnegods, die, door zyne onweêrstaanbre kracht,
De reên, en zinnen, voert gekluifert in zyn magt;
Dien Waerelds-Dwingeland, om wien men moet begeven
De zagte rust, de deugd, en menigwerf het leven;
Wiens doodelyke vreugd ons harte dus beheerd,
Dat elk niet min zyn smart, dan zyne gunst waardeert.

A M I N T A S.

'k Weet weinig van de min, ô Vorst; maar ik durf zeggen,
Dat zo gy uwe ziel voor hem wilt open leggen,
Gyzelf dien scherpen schigt aan hem erlangen doet,
Waar meê hy vruchtloos op een' moedger had gewoed.

T H E L A M I R U S.

ô Neen, men moet de min steeds voor geen zwakheid hou-
wen.

U-zelv', aan wien men dorst myn jonkheid toevertrouwen,
Is zulks genoeg bewust; door driften fel beroert,
Wierd ik gestadiglyk nu ginds dan hier vervoert;
'k Wou naar uw' wyzen raad, noch 's Vaders lessen, hooren;
Niets wederhield my, eer de zucht om te bekoren

Een trots gemoed beving , dat niet geboren schein ,
 Dan om gansch onbesuift te stryden met de reën.
 Maar Elismene kon myne onverzetbre zinnen ,
 Door ééne opslag van haar minlyk oog , verwinnen.
 Doch eer ik melden dorst myn tedre minnepyn ,
 Heb ik met viyt getracht hare achting waard' te zyn ;
 En bannende uit myn ziel een drift , al te verbolgen ,
 Gaf ik de reden plaats , om 's wysheids wet te volgen.
 Die schoonheid zegepraalde op myn' verliefden zin :
 Myn deugd ben ik alleen verschuldigt aan myn min.

A M I N T A S.

Myn Vorst, leer toch een' waan, zoo doodlyk onderscheiden.
 Gy scheidt behagen om uzelfen te misleiden.
 Vergeet gy, dat de roem steeds op een' Vorst heeft klem ?
 Hoor, hoe u 't gansch Heeläl verkondigt door myn stem,
 Dat steeds een deugdzaam Vorst is meester van zyn zinnen,
 En kan, als hy 't begeert, de driften overwinnen,
 Die, bannende uit zyn ziel de reden, en de rust,
 Hem nopen, tot genot van ydle, of snoode lust.
 Dit ondervindge, ô Vorst; en, zo uw moedig harte
 Naar 's Hemels ingaaf hoort, gy doemt uw minnesmarte.

T H E L A M I R U S.

Ik heb 't u reeds gemeld; uw zorg heeft my voldaan:
 Maar denk, uw yver kon in 't eind' te verre gaan.
 Indien de Hemel ooit dit offer mogt begeeren,
 Ach! ik gevoel dat ik zyn' wil zou moeten eeren;
 Doch ik zal wachten tot hy duidlyk zyn geboën,
 Door zyne ontzagbre stem, stelle aan myn hart ten toon;
 En verre dat ik roem' van ooit met myn gedachten
 Te dringen in 't besluit der goddlyke Oppermagten,
 Vertrouw ik, dat een gloed, die, door hunn' wil, ons blaakt;
 Nooit, als verfoeylyk, van die Goden wierd gewraakt.
 Maar de eedle schoonheid, die myn ziel van min doet kwy-
 nen,
 Zal thans, voor 't Echtältaar, myne angsten doen verdwynen;
 'k Ga 't uur verhaasten van dees trouw, zoo lang verwacht,
 En denk alleen aan 't heil daar myne ziel naar tracht.

T H E L A M I R U S ;
D E R D E T O O N E E L .

AMINTAS, LYCAS.

AMINTAS.

Nu merkt gy 't, Lycas, hoe ik poog' zyn hart te treffen,
Niets is bekwaam hem van dien liefdegloed te ontheffen.
't Is echter meer dan tyd, dat aan u werde ontdekt
Een aanslag, die tot stut van myn besluit verstrekt.
Op Thelamirus min durft Elismene bouwen, (schouwen ;
Zy hoopt, eer 't Zonlicht daalt, zich op den troon te aan-
En, dat ze al heimelyk den Goôn haar' dankbren pligt
Zal toonen voor die gunst, wierd straks aan my bericht.
Dit is 't geene ik verwacht. 'k Heb, door myn listigheden,
Apolloos Tempeltolk in myn belang doen treden.
Verwonder u des niet; men leid op 't onvoorzienst
Een' Stervling van zyn' pligt, zelfs in der Goden dienst;
Ik wist door myn gezag de Priesters te verblinden:
Voor 't Altaar, als aan 't Hof, zyn steeds verraêrs te vinden.
't Verdicht Orakel, haar gespeld door myn beleid,
Bewerkt, dat zy, uit min, den Vorst haar' Echt ontzeit.

LYCAS.

Voor 't aarflen myner trouw behoeft gy niet te vreezen:
Doch waak voorâl, dat uw besluit bedekt moog' wezen.
'k Zorg voor uw' roem, en voor dien Zoon, zo waard geächt.
Wie weet, welk een verwyf hem eens wierd toegebracht ?.....

AMINTAS.

De misdaad baart geen schande, als die ons doet regeeren:
Hy, die zyn ziel door roem, en staatzucht voelt beheeren,
Word nimmermeer, van angst, of wroeging aangedaan,
Maar acht het als een deugd die moedig te weerstaan;
Hy troost de geesselroê van 't lot; lyd zonder klagen;
Kan veinzen; trest; en laat voorâl zich nooit vertsaagen.
Ja, nooit gedoog ik, dat hy Elismene erlang',
Al brouwde ik heden zelf myn' eigen ondergang:
En zo 't wangunstig lot myn' aanslag doet mislukken,
Zal ik Sicilië, met my, ten afgrond rukken.

Einde van het Eerste Bedryf.

T W E E .

T W E E D E B E D R Y F :

E E R S T E T O O N E E L .

E L I S M E N E , B A R S I N E .

N E E N , m y n g e r e c h t e d r u k w o r d v r u c h t e l o o s b e s t r e e n ;
 G e d o o g , B a r s i n e , d a t i k o n o p h o u d l y k w e e n ;
 D e r d r o e v e n t o e v l u c h t ! m a a r i k m o e t d i t m i d d e l a c h t e n
 E e n ' y d l e n t r o o s t v o o r m y n w a n h o p i g e g e d a c h t e n .

B A R S I N E .

H o e , k a n u w g r o o t s c h g e m o e d , o p d e z e n d a g , M e v r o u w ,
 N o c h z y n b e s t r e d e n v a n v e r d r i e t , e n b i t t e r e n r o u w ?
 H e t u u r , z o o h e u g c h l y k v o o r u w l i e f d e , i s h a a f t g e b o r e n ;
 V o r s t T h e l a m i r u s h a r t k u n t g y a l l e e n b e k o r e n :
 H y h e e r s c h t ; e n d o o r e e n k e u r , b e h a a g c h l y k a a n z y n ' g l o e d ;
 Z i e t g e u v a n ' t V o l k , i n ' t k o r t , a l s K o n i n g i n b e g r o e t :
 H i e r z u l t g y v a n d i t h e i l v e r z e k e r i n g g e n i e t e n :
 W a t m a g d a n o o r z a a k z y n v a n a l l e u w z i e l s v e r d r i e t e n ?

E L I S M E N E .

H e r r o e p n i e t m e e r , B a r s i n e , i n m y n ' o n s t e l d e n z i n
 W a t z o e t h e i d i k w e l e e r k o n h o p e n v a n d e m i n .
 ' t H e i l d a t i k m i n n e n m o g t v e r l e n g d e e e n d r o e v i g l e v e n ;
 ' t W e l k , v a n m y n k i n d s h e i d a f , m e t r a m p s p o e d w a s d o o r -
 w e v e n .

' k M i n T h e l a m i r u s ; e n d i e t e d r e m i n n e d r u k
 M a a k t d a t i k a d e m s c h e p a l l e e n d o o r z y n g e l u k .
 E n h e m , o m r i n g t v a n r o e m , k a n f l e c h t s ' t g e z a g b e h a g e n ;
 O m a a n z y n e E l i s m e n e e e n R y k s k r o o n o p t e d r a g e n .
 M a a r , a c h ! (o ramp , w a a r o m i k d u i z e n d d o o d e n l y !)
 o O n v e r m y d b r e s l a g v a n ' s n o o d l o t s r a z e r n y !

My, die welêer met myn geluk schein ingenomen,
 Blyft nu niets over, dan, helaas! dat ik moet schroomen
 Vervoert te wezen door de wanhoop, aangedaan
 Van schrik, of dat ik thans myn' Minnaar doe vergaan.
 Ik dacht dees' morgen in 't geheim, door offerhanden,
 Des Hemels zege te doen dalen op dees banden;
 Myn ziel, verheugt om 't lot, zoo roemryk haar bereid,
 Beroonde reeds vooraf den Goôn haar dankbaarheid;
 Maar naauwlyks had ik my voor 't Altaar neêrgebogen,
 Of 'k zie 't gewyde vuur zich bluffchen voor myne oogen;
 „Hou stand (roept Febus tolk) Onzalige! waar dwaalt
 „Gy heen? Aanhoor de stem des Gods die u bestraakt!
 Op dien benaauwden stond, liet zich een Godspraak hoo-
 ren .....

Ik sidder noch van angst. Ach! laat ik 't ovrig smooren:
 Lees 't uit myn tranen. Zo'k naar's Konings Echt durf staan,
 Verheft myn arm den schigt, die hem ter neêr zal slaan.
 Wat vonnis, myn Vriendin! hoe kan ik rust genieten,
 Daar my die droeve maar' bestormt met zielsverdrieten?
 En gy, wier almagt vaak met wreedheid is gepaart,
 Goôn! hebt ge uw schepsel zulk een deerlyk lot bewaart!
 Hoe word de sterveling alleenlyk dan geboren,
 Opdat hy 't doelwit strekk' van uw' ontmenschten tooren!

B A R S I N E.

Wat gaat u aan, Mevrouw? Hoe! laat ge u dus vervoert
 Beheerschen door de drift, die uw gemoed beroert?
 Denk, zo het Godendom kon 's Konings val besluiten,
 Dat gy hun wraak noch tergt .....

E L I S M E N E.

Helaas! wat durft gy uiten?
 Is 't mooglyk, dat dees Prins, zoo minlyk in myn oog,
 Zoo ryk van deugd, de Goôn tot grimmigheid bewoog?
 Neen! zo hun razerny belaagt zyn dierbaar leven,
 't Is meer uit yverzucht, dan wel door toorn gedreven.
 Zy schroomen, dat een Vorst, om zyne deugd vermaard,
 Der

Der Stervelingen hulde aan hun betwifte op Aard'! . . .
 Vergeeft het my, ik dwaal van 't spoor, geduchte Goden!
 Doch schoon myn droeve ziel dorst wraken uw geboden,
 't Volbrengen van myn' wensch staat noch in uwe magt.
 Zou Thelamirus 't licht onwaardig zyn geächt?
 Maar welk een voorwerp, meer dan hy vol eerbare zeden,
 ô Hemel, die hem schiept, heeft ooit u aangebeden?

B A R S I N E.

Denk eer datge uwen geest, in deze angstvalligheid,
 Zo 't mooglyk is, Mevrouw!, tot kalmte weêr bereid:
 Hoe wreed gy ook in 't eind' dit streng bevel moogt vinden,
 Wat zegt gy aan den Vorst? Wat zult ge u onderwinden?

E L I S M E N E.

Helaas! Barsine, weet myn ongelukkig hart
 Wat of het wil bestaan, omringt met zoo veel smart?
 'k Waardeer myn' Minnaar; ik moet voor zyn sterven
 schroomen.

Ach! dat myn droevig oog het daglicht waare ontnomen!
 ô Teêrgeliefde Prins! hadge immermeer verwacht
 Dat, door u steeds te ontvliên, myn wensch zou zyn vol-
 bragt?

Durf ik zulks denken? zal ik ooit dáártoe besluiten?
 Eer kome een blikfemschigt den loop myns levens stuiten?
 Wreed noodlot! ik gevoel me, in myn' gerechten druk,
 Bereid te tarten al uw' ramp en ongeluk!

B A R S I N E.

Hoe! kan de liefde dus uwe eedle ziel ontroeren!
 Betoom dees drift, Mevrouw; waar laat ge u toe vervoeren?
 Ik zie uwe inborst was Barsine niet bekend.

E L I S M E N E.

Kende ik myzelf wel, eer dees' dag, zoo vol elend'!
 Men dient van alle hoop vooraf te zyn verfteken,
 Opdat ons zy, naar eisch, 't gezag der min gebleken.
 Ach! myn bestormde moed, door rampspoed overheerd,
 Is op dit oogenblik in bangen schrik verkeerd.
 Wat zeg ik? waar heen wierd ik door myn drift gedreven?
 Hoe doet dit doodlyk uur myn angstig harte beven!

De

De Koning bied my straks zyn Trouw en Scepter aan.
 Helaas! wat melde ik hem? wat zal ik toch bestaan?
 De schrik maakt my verbaast; de ontroernis kwelt myn
 zinnen . . . . .

Hy komt. . . . . Ik sidder . . . . 'k voel, dat ik hem moet be-
 minnen . . . . .

Myn zwakke reden dreigt te dwaalen in dees' nood . . . . .
 Goôn! sterkt my door uw' geest, of 'k smeek u om de dood!

T W E E D E T O O N E E L.

T H E L A M I R U S, E L I S M E N E, B A R S I N E,
 P H I L A X, N I C A N D E R, *Lyfswacht.*

DE H E M E L s c h y n t i n ' t e n d ' z i c h n a a r m y n ' w e n s c h t e
 k e e r e n ;

Mevrouw, ik mag uw deugd volmaakt doen triomferen;
 De Siciljaansche Kroon heeft nooit myn oog gestreeld,
 Dan opdat haar bezit aan u wierd meêgedeeft.

Gy heerscht op my sints lang door uw bekoorlyke oogen;
 En, als ik u dees' dag schenk 't opperste vermogen,
 Volbreng ik slechts den wil, en 't raadsbesluit der Goôn:

Gy zyt geboren om te voeren Staf en Kroon;
 Ja, om de zorgen van den Rykstroon te bepalen,
 Beschonkenze u dus mild met deugd en schoone stralen.

Welân, dat ik myn trouw u dan voor 't Altaar zweer',
 En dat Sicilië met my buig' voor u neêr.

De blyde Hymen moet dit prachtig Feest bestieren:

De fakkel van de Min verlicht zyn zegevieren;

En myn vernoegde Volk zal uit myn' mond verstaan,

Dat wie zyn heil bemint, uw wet moet ondergaan.

E L I S M E N E.

Myn Heer, gy wist te wel myn zucht voor u te ontdekken;
 Om myne erkentenis in twyffeling te trekken.

Doch alsge my een' rang, zoo roemryk, aan komt biên,
 Moet my die zelfde gunst óók naar myn' pligt doen zien.

De

De teêrste neiging drong ons steeds elkander te achten;
 En mooglyk, dat myn hart van 't uwe dorst verwachten
 Dat gy, gezeten op den troon, myn min dees' dag
 Een glansryk aanbod deed van uw doorlucht gezag.
 Zulks hebt gy thans betracht: dit stelt myn hart te vreden.
 Maar hoe ik meer beschouw uw liefde en tederheden,
 Hoe meer ik toonen moet, nu ik weêrstreve uw' zin,
 ô Vorst, dat ik nochtans wel waardig was uw min.
 'k Ben uit een' Onderdaan, dit 's my bewust, geboren;
 En, eeuwig u te ontvliên, wierd my van 't lot beschoren.
 't Herdenken, dat, schoon ik uw byzyn derven moet,
 Ik steeds uw hart behou, troost me in myn' tegenspoed;
 En 't heil dat myne ziel geniet, door u te minnen,
 Verzagt het wreed verdriet van myn bedroefde zinnen.

T H E L A M I R U S.

Wat hoor ik? zie my op dit oogenblik, Mevrouw,
 Ondanks myzely', geheel verwondert en vol rouw;
 Hoe! daar ik, blyde om 't heil dat ik hier dacht te ontmoeten,
 Myn' Scepter, en myn hart ter neêr leg voor uw voeten,
 Als ik, door 't glinstrend vuur van uw gezicht geblaakt,
 Dacht dat myn groot geluk 't Heelâl najvrig maakt,
 Zie ik, door zulk een maar', myn tedre min bedroeven!
 Ach! 'k bid, Mevrouw, laat af myn zwakheid te beproeven:
 'k Sta pal, gelyk een rots, voor 's noodlots bittere smart;
 Maar 'k leef geen oogenblik, na 't derven van uw hart.

E L I S M E N E.

Gun my gehoor, ô Vorst! en wil 't vermoeden staaken,
 Dat my iets anders dan uw glorie ooit kon raaken.
 Gy weet, hoe vaak myn hart, ondanks uw razerny,
 Gestreên heeft tegen u, ja zelfs ook tegen my: (nen,
 'k Bezweek somtyds: maar 't uur dat ons moest saam' verée-
 Door een' onbreekbren band, was toen noch niet verschee-
 nen. (wrocht;

Myn angst gedooft niet, dat onze Echknoop werd' ge-
 Steeds is der Vorsten heil, aan 't heil des Volks verknocht:
 En zo het Oorlog eens uw Staten mogt beroeren,
 Dan zaagt gy tegen u die Prinsen wapens voeren,

Wier bondgenootſchap thans door u zou zyn verſmaad.
 'k Herhaal het weder: ach! waar vond ge een toeverlaat?
 Wat wroeging, wat verwyt zou Elismene knagen,
 Indienze uw ramp bewerkte, omdat ze u kon behagen!
 ô Neen, ik ken uw hart; my treft uw ongeluk.
 Ik oordeel, door myn' rouw, van uw' gerechten druk:
 Doch in den rampspoed is ſtandvaſtigheid van noden.
 Vaarwel, myn Heer, vaarwel... Wat ſtryd! geduchte Goden!
 Moet zo veel liefde? ... Maar, vergeefs hier dus verbeid!
 De Hemel wil 't; noch ééns, vaarwel in eeuwigheid!

D E R D E T O O N E E L.

T H E L A M I R U S, P H I L A X, N I C A N D E R,
Lyfwacht.

T H E L A M I R U S.

Goôn, die de droefheid weet van myn geteifterd harte!
 Spreekt Elismene dus? Ontvluchtze my? (ô ſmarte!)
 Wanhopig, gansch verwoed, derf ik dan ſteeds het licht,
 En heereyken glans van haar volmaakt gezicht?
 Ondankbare, om wier min een Koning dus moet lyden!
 Koſt gy hem weêrſtand biên? zyn tedre drift beſtryden?
 Wat zeg ik? Daar ze een' Echt, zoo roemryk, af durft ſlaan,
 Schynt zy, zoo wel als ik, met zielwee overlaên.
 Ik zag haar weenen. Welk beſluit! wat vreemd beraamen!
 Wat doodlyk mengſel van de liefde en haat te ſaamen?
 Zy zegt, *de Hemel wil 't!* Goôn! heeft uw grimmigheid
 Dan eeuwig onzer min een hinderpaal bereid?
 Maar, neen, de zuiverheid dier drift blykt voor uwe oogen.
 Wat heeft, tot een beſtaan zoo wreed, haar dan bewogen?
Myn roem, voegt zy 'er by: ô al te zwakke ſchyn!
 Gy vult myn hart met ſchrik! of eer met doodſch venyn!

VIERDE TOONEEL.

THELAMIRUS, AMINTAS, PHILAX,
NICANDER, *Lyfwacht.*

KOM, myne Amintas, doe de droefheid, zorg, en pynen,
Die my bestormen, door uw' schrandren raad verdwynen.
'k Ontdekte straks aan u myn' rouw, myn' tegenspoed;
Toen zaagte my ontroert; nu zietge my verwoed.
Steeds aan het slaaffsch gareel des Minnegods gebonden,
Kwetft zyn tyrannig juk my weêr met nieuwe wonden.
Wanneer ik 't heugchlykt lot te smaken heb verwacht,
Zie ik myn hand en Kroon van Elismeen verächt;
Haar wreede weigering dorst myn gezag trotseeren,
En deed, myns ondanks, liefde in razerny verkeeren.

AMINTAS.

ô Vorst, indien uw ziel, door glorie aangespoort,
Had naar den trouwen raad eens Onderdaans gehoord,
Dan had gy, min bereid de reden te bestryden,
Een weigering, voor u zoo smaadlyk, kunnen myden:
Tot weering van dien slag heb ik myn best gedaan.
'k Had redenen genoeg: gy woud me niet verstaan:
Nu straft de Hemel u; en 'k moet met leed beschouwen,
Hoe Elismene al de eer der zege heeft behouwen.

THELAMIRUS.

Wat wreeder zegepraal! Amintas, ach! uw hart
Had nooit dees reên bedacht, indien gy wist, wat smart;
Wat yffelyke ramp, een' Minnaar word beschoren,
Die afstaan moet, of derst, al't geen hem kan bekoren!
Elk oogenblik verwekt in my nieuwe achterdocht:
'k Bekamp vergeefs die drift, dit haatelyk gedrocht.
Goôn! duld gy, dat die eer, die haar schynt op te wekken,
Zou tot bewimpling van een snoode min verstrekken?

AMIN-

A M I N T A S .

Vorst, geeft gy door uw reën myn los vermoeden kracht?...
 Maar ze is by u bekend: kan ze immer zyn verdacht?
 't Is waar, uw trouw had haar den rykstroon doen verwer-
 ven,

Dies zou men, nu zy dus de hoop der kroon wil derven,
 Verönderstellen, dat zulks spruit uit groote reën .....
 Doch 't is niet mooglyk, dat ze u, na dees tederheën .....

T H E L A M I R U S .

Wie kan op éénen stond zyn' liefdegloed versmooren,
 Om naar een valsche zucht van ydlen roem te hooren?
 Ach! waarde Amintas! zie my overstelpt van druk!
 Niets, niets ontbrak 'er meer aan al myn ongeluk,
 Dan dat myn angstig hart ontroert wierde, en bestreden,
 Door sellen minnenyd, verzeld van ysflykheden;
 En gaf de Hemel, dat de ontrouwe uit haren zin
 Voor eeuwig had geweert het zoet vermaak der min!
 Wat wensch! Ik zucht voor haar, en 't éénigste verlangen,
 't Behaaglykft heil, 't geen ik van 't lot begeer te ontfangen,
 Is dat de ondankbre, die myn tedre liefde wraakt,
 Nooit door eens andrens min zy voor myn oog geblaakt!
 Neen, deal te zachte straf die 'k in dees' staat moet voelen,
 Kan d'ongerechten haat myns noodlots niet verkoelen;
 Doch zo 'k verraden word, dat uw meêdoogendheid,
 Tot uitvoer myner wraak, ten minsten zich bereid'.

Engy, die slechts my woud misleiden door uw poogen,
 Uw valsheid heeft, helaas! my al te licht bedrogen.
 Uw Koning die u minde, en achtte dat uw hart
 Hem was bekend, leefde in dees' zoeten waan verwart.

(Tegen Amintas.)

Kom, volgme; opdat myn woën haar ziel, voor uw gezichte,
 Dat wreed geheim ontwing', tot spreken haar verpligte!
 Welân ..... Maar, hoe! waar heen? zal ik, geheel ontroert,
 Vertoonen voor haar oog de drift die my vervoert?
 Ach! die ondankbre kan myn grimmigheid bepalen,
 Door 't uiten van één woord, door ééne van haar straalen.
 ô Neen,

Ô Neen, men zie haar niet; datze ons op dezen dag
 Niet weder bukken doe voor haar ontmenscht gezag.
 Amintas, 'k durf myn hart geheel u overgeven:
 Ontroof, of schenk weêr rust aan myn onzalig leven.
 Spoed naar die Wreede; en poog het wit van haar bestaan;
 Indien zulks mooglyk is, arglistig na te gaan.
 Gy merkt genoeg, myn Vriend, de zwakheid myner zinnen:
 Maar eer een ander my ontruk' 't geene ik moet minnen,
 Trotseer ik duizend doôn, door minnenyd verwoed,
 En blusch myn driften uit in al zyn haatlyk bloed!
 Vlieg heen.

V Y F D E T O O N E E L:

THELAMIRUS, PHILAX, NICANDER,
Lyfswachten.

A THELAMIRUS.

Alziende Goôn, beschouwers van myn lyden!
 Wilt myn benaauwt gemoed van liefde, of haat bevryden;
 Of zo ik langer, dus moet leven, tot myn straf,
 Toont, bidde ik, toont my dan den weg naar 't duister graf.

Einde van het Tweede Bedryf.

26   T H E L A M I R U S,
D E R D E B E D R Y F.
E E R S T E T O O N E E L.

ELISMENE, AMINTAS, BARSINE.

JA M I N T A S.
Ja, Thelamirus word van't wreedst verdriet beftreden:
Opdat ik 't u verwyf', doet hy my herwaarts treden.
Fel om uw weigering verftoord, bied hy, Mevrouw,
Eene andre op morgen aan zyn' fcepter en zyn trouw;
Het is gedaan. Maar 'k mag, verr' van myn' pligt te hoonen,
Aan u myn' yver, als een trouwe dienaar, toonen.
Zo ik, tot ftilling van des Konings driftig woën,
Geene ydle pooging trachtte op zynen geest te doen,
'k Beken, 't gefchiedde, omdat ik dacht de reën te ontdek-
Die tegen uw geluk uzelve dus verwekken. (ken,
Hoe! Thelamirus roem, (ô wonderlyk beftaan!)
Zyn zelf belang, kan u alléén ter harte gaan.

E L I S M E N E.
Ik weiger thans in d'echt met uwen Vorft te treden;
Myn noodlot wil het, Heer, dies fteld my zulks te vreden:
Maar 'k vrees, dat gy niet kend myn ziel, noch hare kracht:
Op my heeft wel de min, maar op myn deugd geen magt.
Gy, Goden, die my hoort, dat my uw gunft bereide,
Deze offerhand' ten loon, den dood dien ik verbeide!

A M I N T A S.
Wat is toch uw befluit? Baart aan uw moedig hart
Een kleene tegenspoed, mevrouw, zoo fel een smart?
De Kroon kan aan een ziel vol ftaatzucht steeds behagen:
Maar dikmaals word ze een bron van angst, van wreede
plagen.

De laft der grootheid tred de Vryheid met den voet;
De zorg, hoe dat men beft dien rang bewaren moet,
En afgunft, en verraad, en ramp, kan wederftreven,
Vergiftigt vaak den loop van 's grootften Konings leven.
Nee,

Neen, toon des geen berouw: een rang wat min vermaard
 Verzekert u gewis een wenschlyk heil op Aard'.
 Ik kan, u dienende, myns Meesters last voltrekken;
 'k Besta het all' voor u: dit zult gy straks ontdekken.
 Mevrouw, 'k weet in dit hof een' jong'en deugdzaam' Held;
 Wiens hart sints langen tyd wierd door uw oog ontsteld:
 Hy's van gestalte, en naam, wel waard' uw gunst te winnen.
 Hy zweeg, uit eerbied, steeds dat hy u moet beminnen:
 Maar zo gy hem uw trouw en wedermin wilt biên,
 Voert hem de liefde zelf op morgen voor uw kniën.
 De zucht tot uw belang spoort me aan; wil my vertrouwen:
 Het echtverbond alléén kan thans uw' roem behouwen ....

E L I S M E N E.

Hou op: gy zyt het spoor uws pligts voorby gegaan;
 Ik onderzoek niet, waar uw hoop naar heeft gestaan:
 Maar als de Vorst u zond om my zyn' haat te ontdekken,
 Gelaftte hy u toen dit Huwlyk te voltrekken?
 Myns ondanks, word myn ziel door achterdocht ontrufft,
 Schoon my geen reden van uw' yver is bewuft:
 Doch gy behoeft aan my geen antwoord op dees zaken,
 En Elismene wil u hier niet schaamrood maken.
 Vertrek; het zy genoeg; 'k begeer uw diensten niet;
 'k Wil geen' getuigen van myn bitter zielsverdriet.

A M I N T A S.

'k Begryp niet wat u noopt aldus my aan te spreken.
 Myn yver zal in 't kort u beter zyn gebleken.
 Ik heb myn' pligt betragt, dat zweer ik by de Goôn!
 'k Zeg maar één woord; Mevrouw, opdat ik zulks beroon'...
 'k Wou van een yslyk lot, waar' 't mooglyk, u ontheffen.
 Dit zultge eens weten, en myn trouw naar eisch beseffen;
 Maar 'k zie het is vergeefs; ik ben by u verdacht .....
 Mischien heeft op den Vorst myn woord wat meerder
 (kracht,

28 . T H E L A M I R U S ,
T W E E D E T O O N E E L .

ELISMENE, BARSINE.

ELISMENE.

Ja, snoode Staatsman, ga: ondanks uw looze vonden,
Zal Thelamirus myn oprecht gemoed doorgronden;
't Geheim bespeurt hy uit myne oogen, nat beschreid...
Maar, (ô verdriet!) ik derf hem thans in eeuwigheid.
Zyn tedre liefde, door dees weigering aan 't woeden,
Kon geenszins 't oogmerk van myn droeve ziel bevroeden:
'k Schyn hem misdadig, en, myn waarde zielsvriendin,
Hy rooft my te gelyk zyn trouw, en zyne min.
Ik toon, tot zyn behoud, myzelve dan strafvaardig;
't Is billyk dat ik ly'; die straffe is myner waardig.
'k Gevoel om 't derven van zyn' scepterstaf geen smart;
Maar dat hy 't licht my roove, ontruikt hy my zyn hart.
Ach! spoeden wy naar hem; dat ik voor zyn gezichte,
Ten minste eene achterdocht, die my dus moord, verlichte..
Neen: blyf, onzalige! of ontwyk veelëer dit oord!
Uw tranen, en de schrik die u het hart doorboort,
Uw zuchten moeten steeds aan u noch blyken geven,
Wat ramp, als gy hem zaagt, uw zwak gemoed deed beven.
Stel u niet roekloos bloot .... maar wie tred herwaarts aan?
Helaas! hy is 't. Ik vlucht ..... ô vruchteloos bestaan!
Welâan, opdat hy merk' de wreedheid zyner zinnen,
Hoor'hy noch ééns, voor'tlaatst, dat ik hem moet beminnen.

D E R D E T O O N E E L .

T H E L A M I R U S , E L I S M E N E , B A R S I N E ,
Lyfwachten.

T H E L A M I R U S .

Zo ik de ontroerenis van uw gelaat vertrouw,
Hadge op dit oogenblik my niet verwacht, Mevrouw.
En

En mooglyk, wilde ik slechts naar myne glorie hooren,
 'k Zou zelfs 't geheugen van myn minnedrift verfmoooren;
 Maar myne oprechte ziel, die voor uw schoonheid zwicht,
 Verlaat geenszins haar min, dan met het levenslicht.
 Ondankbre! moest ik u, wier weigring my dorst hoonen,
 Met recht in toorne ontfak, myn zwakheid noch vertoo-
 ò Ja, wyl niets verdooft den gloed, in my verwekt, (nen?
 Stel ik myn' roem dáár-in, dat die niet blyv' bedekt.
 Ik had, helaas! door zulk een tedre zucht gedreven,
 Om uw bezit alleen, al 's Waerelds goed begeben.
 Niets hadde ooit schrik verspreid in myn vernoegden zin,
 Dan de enkle vrees van haar te derven die ik min.
 Lees, lees in myn gemoed, zo kunt gy zegepraalen!
 ò Wreede! met wat ramp durft gy myn min betaalen?
 Juich, juich gerust, om all' den rouw my aangedaan;
 Maar 'k bid u, wil voor 't minst niet langer my verraên.
 Ach! alsge tot een straf, zoo yslyk, my kunt doemen,
 Moetge uwe ondankbaarheid, door 't veinzen, niet ver-
 bloemen;

In 't kort, zorg dat gy 't leed uws Minnaars niet verzwaart,
 Door eene onéedle list, ons beider deugd onwaard'.

ELISMENE.

Dat u de droefheid kan tot achterdocht vervoeren,
 Moet Elismene, ò Vorst, op 't allerfelfte ontroeren.
 Bereid uw min en 't licht te derven door één' slag,
 Heb ik dien dag geächt myn' glorierykten dag.
 Myn ziel kan deze daad alleen naar eisch bevroeden....
 Wat zeg ik? Neen, myn Heer, vaar voort, vaar voort in 't
 woeden;

Toonde ik myne onschuld, gy veränderde van verf.
 Leef, heersch gelukkig, en vergun my dat ik sterf.

(Zy wil vertrekken)

THELAMIRUS.

Hou stand, Ondankbre, blyf; waar heen wiltge u begeben?
 Wat tederheid zie ik door uwe tranen zweven?
 Ach! moet uw ziel dus om een' ander' zyn gekweld?
 Had ik het alles niet voor u in 't werk gesteld?

Ik wil noch meer bestaan; dat myn verrukte zinnen
 Thans tuigen strekken, hoe volmaakt ik u kan minnen.
 'k Befef wat zwaare slag dit zyn zal voor myn hart;
 Maar in dees foltering ontzie ik ramp, noch smart.
 Ja, 'k zal myzelv' verraên, myzelv' op 't wreedft doorboo-
 Vernoegt u zulks, ô Min? maak die my kan bekoren (ren.
 Gelukkig, wyl ik haar myn tedre zucht bewys:
 'k Volbreng haar wenschen; het verscheel' niet tot wat prys:
 Welâan, myne Elismene! ontdek nu zonder vreezen
 Wat heilryk Sterveling tot liefde u kon belesen:
 Schroom niet dat hy gevoel' myn felle razerny;
 'k Wil dat hy zyn geluk myn zorg verschuldigt zy,
 En't heil van 't voorwerp dat my treft met minnepynen
 Maakt heugchlyk voor myn ziel de smart die haar doet kwy-

E L I S M E N E.

(nen.

'k Voorzag dit oogenblik, onmoogelyk te ontgaan:
 Doch myn geprangd gemoed kan zulks niet wederstaan.
 Geef my gehoor, ô Vorst. Uw deugd, uw tederheden,
 Zyn tevens 't voorwerp dat van my word aangebeden,
 En de oorzaak dat myn hart is overftelpt van druk:
 Een wreede hinderpaal verhindert myn geluk;
 Het noodlot, dat my wil een wenschlyk heil benyden,
 Doet, door myn liefde zelf, het geene ik min bestryden.
 Wat doodelyk geheim word straks aan u bericht!
 Maar gy, gyzelf hebt ter ontdekking my verpligt.
 Myn druk meld u genoeg wat lot my is beschoren.
 Ik vroeg den Goôn om raad: dus liet hun stem zich hooren.

„Zorg, datge een heilloos vuur verdooft;

„Dees tedre neiging doe u beven:

„Nooit moette uw hand en trouw aan Thelamirus geven;

„Wyl hem dees haatlyke echt van 't levenslicht berooft”.

Neen, Vorst, nooit zultge myn standvastigheid doen buigen;
 Maar laat de godspraak thans myne onschuld u betuigen.

T H E L A M I R U S.

Ik moet bekennen, dat my zulks ontzetting baart,

En

En dat myn blydschap myn verwondring evenaart.
 Hoe! zou de zorg om voor myn levenslicht te waaken,
 Bekoorlyke Elismene, u 't Ryksgezag doen wraken?
 Dit ydel dreigement ontstelle uw harte niet:
 En, wylge my bemint, wat vreeze ik voor verdriet!
 Der Goden gramschap moet uw ziel niet meer verfsaagen;
 En gun my 't wenschlyk heil, dat ik u moog' behagen.
 Niets maakt my nu ontroert; ik zie 't genoeg, Mevrouw,
 Amintas kende u niet, als hy verdacht uw trouw.
 Vergeef dit misverstand, door u in hem ontsteken.

ELISMENE.

Zyn yver voor uw' dienst is best aan my gebleken.
 Zyn staatkunde is 't, ô Vorst, die hem dus maakt geëert:
 Maar zyn gemoed word slechts door zelf belang beheerd.
 'k Heb reeds te wel bevroed ....

THELAMIRUS.

Wat durfste my doen hooren?

Hy was my toegedaan sints dat ik ben geboren;
 En schoon hy, doemende myn keure en minnegloed,
 Vaak, tot uw nadeel, my ontdekt hebb' zyn gemoed,
 Misprees ik hem des niet. Hy heeft, vol stuursche zeden,
 Steeds onverwrikbaar 't spoor des strengsten pligts betre-

ELISMENE. (den.

Neen, Vorst, geloof me; gy word schandelyk verraên:
 En waar' hy jegens my alléén van 't spoor gegaan,
 Dan hadde ik, verr' van ooit by u naar wraak te trachten,
 Door 't zwygen, hem betoond hoe ik hem kan verâchten:
 Maar zultge uw grimmigheid bedwingen, als gy hoort
 Dat hy my tot de trouw eens anders heeft gespoort?
 Gy minde my niet meer; (dus sprak hy,) en op heden
 Deed gy eene andre Bruid met u naar 't Altaar treden ....

THELAMIRUS.

Goôn! wat berichtge my? 'k Bespour zyn trouwloosheid.
 Myn Lyfwacht! dat hier straks Amintas werd' geleid:
 Ja, 'k wil voor uw gezicht tot schaamte hem verwekken,
 En hooren met wat glimp hy 't schelmstuk kan bedekken.
 Hy dorst u nopen tot een' andren echt, Mevrouw!

Hoe! hy betigt me dat ik wankelde in myn trouw!
 'k Doe al zyn haatlyk bloed uit wonde op wonde vlieten,
 Ten zoen der bange zorg, en wreede zielsverdrieten,
 Aan Elismene door dees' laffen schelm gebaart,
 Toen hy, van eer berooft, haar trouwloos heeft verklaard
 Zoo snood een lasterstuk. Maar 'k zie hy komt.

VIERDE TOONEEL.

T H E L A M I R U S, E L I S M E N E, A M I N T A S,
Lyfwachten.

T H E L A M I R U S. **V**errader!

Onwaardig Gunsteling! vermeetele! treê nader.
 Geveinsde Booswigt, wien ik al myne achting gaf,
 Uwe overtuiging zy 't begin van uwe straf!
 Wanneer uw Koning u zyn' angst kon toevertrouwen,
 Dat zyn bedrukt gemoed alléén op u dorst bouwen,
 En dat hy, door uw list en veinzery verblind,
 Uw' valschen raad gebruikte in't wigtig Staatsbewind,
 Wat was toen uw besluit? Wat inzicht kon u sporen
 Aan my te ontrukken 't geen myne oogen kan bekoren?
 Nu antwoord, het is tyd; bericht ons voort de reên,
 Ontâarde! zo gy durft, van alle uw trouwloosheên.

A M I N T A S.

'tSchynt my niet vreemd, een ziel die snoode gruwlen kwel-
 Te zien tot achterdocht dus spoedig overhellen. (len
 Verwyf my niets. De Goôn verfstrekken my tot borg,
 Hoe steeds uw zuivre deugd bewaakt wierd door myn zorg.
 Ik wilde, doch vergeefs, u voor de schand' behoeden
 Der snoode minnedrift die gy in u durft voeden:
 Maar hoor, wyl gy 't my vergt, de dooling van uw' zin.
 Beef! zie uw Zuster in het voorwerp uwer min.

E L I S M E N E.

Goôn!

T H E L A M I R U S,

Wat verklaart ge ons?

A M I N S.

AMINTAS.

't Geen ik eeuwig wou bedekken.
 Maar myne oprechtheid dorst gy in twyfel trekken.
 Gy hebt myn' trouwen raad steeds schandelyk verächt;
 Zie waar u de achterdocht in 't eind' heeft toegebragt.
 'k Bestond het all' om u die vlam te doen verwinnen:
 Doch toen ik zag dat ik vergeefs werkte op uw zinnen,
 Was op de Ryksprinsesse alléén myn hoop gebouwd;
 Ik wou haar dwingen datze u nooit had weér beschouwd.
 Zy vluchtte uw byzyn; daar men u haar schreên zag volgen;
 Thans is de wraak vervuld van 't lot, op u verbolgen.
 Gy haakt naar bloedschand': maar het Godendom verhoed'
 Dat ik voor myn gezicht dien gruwel dulden moet;
 Mogt myn onschuld'ig bloed (waar in ge u licht wilt baden)
 De schande uitwisschen daar myn Vorst mede is beladen!

THELAMIRUS.

Ach! Elismene is dan myn Zuster! Goôn! duld gy...?
 Wat rampen doen zich op!... Amintas, hoor naar my;
 Het éénigst middel om myn' fellen toorn te ontwyken,
 Is, datge ons duidelyk dit wreed geheim laat blyken.

AMINTAS.

'k Voorzag uw grimmigheid, ik deê 't u reeds verstaan;
 Maar wyl gy 't doodsch geheim noch kunt in twyfel slaan,
 Zal dit geschrift, weléer door 's Konings hand geschreven,
 Van 't geen gy niet gelooft, u klaarder blyken.

THELAMIRUS (*leest.*)

„'k Wil, stervend', dat het lot myns Dochters zy bekend;
 „Myn hart heeft, wyl ik zulks verborg, genoeg geleden:
 „'t Geschiedde om reên: maar 'k wil dat, na myn levensend',
 „Men wete dat zy leeft in Elismene op heden”.
 Helaas! het is dan waar?

ELISMENE (*in de armen van Barsine vallende.*)

'k Sterf. Ondersteun my; ach! ....

THELAMIRUS.

My word niet meer gegund te hooren uw geklag;
 Behoed uw leven, in dees droevige ongelukken,
 En wil my 't éénigst goed, my ovrig, niet ontrukken.

Die wreede godspraak is dan eindelyk volbragt!
 En gy rechtvaardigt dus myn wanhoop door uw magt,
 OntmenschteGoôn! Vaarwel, Prins, dien ik moet betreuren:
 'k Gevoel, op uw gezicht, myn angstig hart verscheuren.
 Begeef my.

THELAMIRUS.

Het moet zyn; 'k ontvlucht u: maar, Mevrouw,
 Leef, bid ik u, voor 't laatst, geprangd door bitteren rouw!
 En toonen wy ons beide, in zoo veel zielsverdrieten,
 Der tranen waardig die we uit zuivre deugd vergieten!

VYFDE TOONEEL.

AMINTAS alleen.

Men neem' zorgvuldiglyk de ontroerenis in acht,
 Hun, door dees vreemde mare, op 't listiglyt toegebracht.
 Een ziel vol staatzucht kan geen mededoogen toonen:
 Ja, laat ons, wyl hun ramp myn' waarden Zoon moet kroon-
 Op dees' gewenschten dag het uiterste bestaan, (nen,
 En die onschuldigen geheel ter neder slaan.

Einde van het Derde Bedryf.

V I E R D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

ELISMENE, BARSINE.

WAAR HEEN, MEVROUW? IK ZIE U DOOR DE ZAALEN ZWERVEN,
 NU EENS GEHEEL VERWOED, DAN WEËR BEREID TE STERVEN....

ELISMENE.

Ach! wie bezweek niet in deze overmaat van druk?
 Beseft ge all' de ysykheên van zulk een ongeluk?
 Wanneer ik was getroost, myn' Minnaar te begeven;
 Dacht ik der Goden wraak te kunnen wederstreven;
 Barsine, ik was misleid. 'k Behield noch in myn hart
 De droeve vryheid van te voên myn minnesmart;
 En 'k voerde nochtans mede een zagt verborgen kwynen,
 Welks lieflykheid myn' ramp my heugchlyk had doen schynen.
 Een teder harte vreesft geen' birtren tegenspoed: (neen)
 Zo ons de Minnegod in ketens zuchten doet,
 Schoon hy ons vaak een zee van onlust kan verwekken,
 Hy kan ons ook, alléén, een' troost, een toevlugt strekken;
 En hoe ons 't wrange lot bestorm' door zyn gezag;
 Onzalig is men niet, zoo lang men minnen mag.

BARSINE.

Bezadig u, Mevrouw: wil toch uw' druk bepalen;
 Herroep uw' moed, om van uw' ramp te zegepraalen!
 Gy waart, om uit dit Hof te trekken, reeds bereid:
 Gy had uzelf dees wet, uit zwakheid, opgeleid....

ELISMENE.

Hoe! waant gy dat ik dús myn min kan overwinnen?
 Neen, 'k voel hoe verre gaat de zwakheid myner zinnen.
 Wilt gy me bloot zien voor de wroeging, voor de schand',
 Dat ik vergeefs bevocht een drift, die me overmant?

Want

Want waarlyk, (durf ik zulks noch zeggen, zonder beven?)
 'k Beminde slechts, Barsine, om zyne min het leven.
 Ik hoor my heden door myn' roem, door deugd, gebiën
 Dat ik moet zorgen hem in eeuwigheid te ontvliën:
 Maar, ach! myn pligt durft noch naar grooter offer trachten,
 't Geen myn geteisterd hart kan als rechtvaardig achten.
 In droeve vriendschap moet, helaas! nu zyn verkeerd
 Die gloed, waard' medely en schrik, die ons verteert:
 Dit hart dat my verried, zou my op nieuw bestryden.
 't Verdubbelt alles hier den angst, dien ik moet lyden.
 Hoe!... Maar ik hoor gerucht. Kom, vlieden wy; welân,
 De dood baane ons een' weg om allen ramp te ontgaan!

T W E E D E T O O N E E L.

AMINTAS, LYCAS.

AMINTAS.

Ja, 't echtverbond zal hun voortaan onmoglyk schynen;
 Ik wist hun driften op 't gevoeligst te ondermynen.
 Maar 'k moet bekennen, was die list ook niet gelukt,
 Dan waar' my al de vrucht van myn bestaan ontrukkt.
 Dus weet de veinzery aan 't Hof, door looze treken,
 Zich van een' ramp, die ons treft onverhoeds, te wreken.

LYCAS.

Het schrift en tekening van d'overleden Vorst
 Belet dat men verdenk', watge onderneemen dorst:
 Doch moet gy thans, myn heer, niet voor de godspraak vree-
 Als of die schadelyk voor uw besluit kon wezen? (zen,
 Staaft zy de bloedschand', zy bevestigt ook met één
 Hoe Thelamirus mag met recht den troon bekleën.

AMINTAS.

Laat af, voor myn beleid, myn Vriend, alduste zorgen,
 De helft van dit geheim is noch by my verborgen:
 En als het tydig is, zie ik hen straks verlicht,
 Wanneer ik Cydnus brief vertoon' voor elks gezicht.
 Dit dubbeld pand heeft my Timantes nagelaten:

U is bewuft, hoe 't my tot nu heeft kunnen baten;
 En ik vertrouw, dat niets in ftaat zal zyn voortaan
 Den loop te ftuiten van myn grootfch en ftout beftaan.
 Oprechtheid, zuivre deugd, en onbevleete zeden,
 Zyn onbekwaam om in het hoogbewind te treden.
 Men haat my: maar zulks valt den Gunftling vaak te beurt,
 Een ramp, veel meer verächt by Grooten, dan betreurd.
 Myn naam word niettemin ten top van eer verheven,
 Wyl ons de glans der magt den roem haaft weêr kan geven.
 De Koning acht my: niets hecht op zyn blind gemoed,
 Schoon de afgunft onvermoeid op all' myn daden woed.
 (Dus werkt de fchranderheid eens Hofbedienaars zinnen.)
 Ik heb getracht, alleen, zyne achting te gewinnen:
 'k Volvoer door zyn gezag al 't geene ik wil beftaan,
 En mag hem achten als myn' eerften onderdaan.

L Y C A S.

Maar hebt gy wel voorzien? ...

A M I N T A S.

Door veel voorzienigheden,
 Is ydle voorzorg vaak van 't rechte fpoor gegleeden.
 Een hart als 't myn' kan, wen het word van 't lot beftreên,
 Zich grootfch gedragen in de wreedfte angstvalligheên.
 Men mag de wroegingen voor harsenfchimmen tellen,
 Die 't hart der Helden doen tot zwakheid overhellen:
 En als de ftaatzucht hen den Goden maakt gelyk,
 Is 't wêlgelukt misdryf hun grootfte deugdenblyk.
 'k Wil Thelamirus zien, eer iets werde ondernomen;
 Ik weet, dat hy terftond op deze plaats zal komen.
 'k Moet hem verwachten; en, indien zulks mooglyk is,
 Zyn' fchrik verdubbelen, en zyne ontroerenis,
 Zyn wroeging en zyn min, door myne reên vermeêren,
 Hem nopen, dat hy zorg' zyn zwakheid te overheeren,
 Opdat ik middlerwyl mooge onze vrinden zien,
 En 't Volk aanfporen om myn' Zoon zyn hulp te biên.
 By 't ftichten van 't verraad, heb ik 't geheim verzwegen:
 De vrucht des oproers was aan 't zwygen gansch geleegen.
 In

In't kort, myn Vriend, men wacht nu slechts naar my alleen,
Myn aanslag zal .... Maar'k zie den Koning herwaarts treên.

D E R D E T O O N E E L.

T H E L A M I R U S , A M I N T A S , L Y C A S ,
Lyfwachters.

Zyt gy't Amintas? Help een' Prins, die u moet minnen,
Thans zuchten om den waan van zyn verdoolde zinnen.
Hoe licht geloofde ik, als ik u verdenken dorst,
Zelfs toenge uw' yver klaar betoonde voor uw' Vorst!
Ik merk myn schuld; spreek, schoon ik weetloos heb misdre-
Besta ik't all', opdat die hoon werde uitgewreven. (ven,
A M I N T A S.

Amintas trouwe zorg verdient geenszins deze eer,
Myn pligt is my bekend; 'k weet ook genoeg, myn Heer,
Dat de eer van zynen Vorst te doen een pligtbetooning,
Den Onderdaan verstrekt een waardige belooning.
Gy hebt my nooit gezien, voor uwen toorn vervaard,
Ontveinzen voor uw oog de strafheid van myn' aart.
'k Ben onbewust der taal van laffe Hovelingen:
Niets doet my schroomen; 'k weet waar toe my de eer moet
dringen,

Ik volgde steeds met vlyt hare allerstrengste wet;
Nooit heeft der Vorsten gunst myn zuivre ziel besmet:
En, schoon men in uw hart min grootschheid moest ont-
dekken,

Uwhaat waar'niet bekwaam uwe achting my te onttrekken.
'k Zweer by het daglicht, dat myn mond niet, dan ontsfeld,
Het doodelyk geheim uw's noodlots heeft gemeld.
Ik heb, zoo lang ik kon, zorgvuldiglyk gezwegen:
Maar, wylge in't eind'bericht hebt van haar'stam gekregen;
Vergeet nu de Prinseffe; en denk, dat uw geweên
U waardig maken zou alle uw rampzaligheên,

THELAMIRUS.

Helaas! 't is al te waar, 'k moet, fiddrende, gevoelen
 Hoe de onüitblufchbre gloed in 't angftig hart kan woelen.
 Van wroegingen verfcheurd, door driften overheerd,
 Weêrftreef ik vruchteloos een vlam die my verteert.

AMINTAS.

Verwacht niet, Vorft, dat een onwaardig medelyden
 My ooit beletten zal uw zwakheid te beftryden.
 Ja, word vry fchaamrood om een snoode minnesmart,
 Wier kragt de wroeging weert uit uw grootmoedig hart.
 Der Vorften zwakheid kan niet lang verborgen blyven;
 Het gansche Hofgezin bewaakt alle uw bedryven:
 Wat zeg ik? 't Weet bereids, wat fchandlyk vuur gy fmoort.
 Straks ziet gy u, naar wenfch, door vleijers aangespoort;
 De gunft ftrekt hun een wet: men ziet die laffe zielen,
 Door eigenbaat vervoert, in fchyn van eerbied, knielen
 Voor hunnen Vorft, wiens roem nooit hechte op hun ge-
 moed ...

Gy wend het oog van my? Ach! thans heb ik bevroed
 Dat ik uwe eedle ziel tot grimmigheid kon wekken;
 Doch 'k mag, door pligt genoopt, hier niets voor u bedekken.
 Ontäarde dienaars (dat verderf van Vorft en Staat!)
 Vergiftigden uw' geeft door hunn' vervloekten raad:
 Uwe onbezonnen drijf word fchaamteloos gefteven
 Van hun, die zich ontzind der welluft overgeven;
 't Voën van uw dwaling is op hun belang gegrond.
 Ach! overweeg dit eens, myn Vorft; een enkle ftond
 Maakt dat 's Volks zucht voor u geheelyk gaat verloren.
 Hoe! zou uw deugdszaam hart tot gruwlen zyn geboren?
 ô Neen! myn eigen ftaal beroov' my eer van 't licht,
 Dan dat ik zie, dat gy voor 's noodlots woede zwicht.

THELAMIRUS.

Ach! zyt gy warelyk met myn belang bewogen,
 Ontzie myn zwakheid, en myn fchaamte, uit mededoogen,
 En wacht, ten minften, daarge my dus blozen doet,
 Amintas, dat dees fchaamt' zich prente in myn gemoed.
 Het is gedaan; ik ban, voor eeuwig, uit myn zinnen

Een zucht, die mooglyk weêr myn wroeging zou verwinnen.

Baart een onwaardig vuur myn hart noch ongeneugt,
 Dan is de zege des te grooter voor myn deugd.
 'k Heb't weêr-ontbranden van een'snooden gloed te schroo-
 Doch, door myn Zuster, werd' my alle hoop benomen; (men,
 Ik schenk haar een' Gemaal: en, opdat ik naar recht
 My straff', verbind ik hen voor 't Altaar door den echt.
 Rampzaalge! Durf ik 't? Ja, dees straffe, zoo rechtvaardig,
 Maakt mooglyk jegens my het lot wat min wreedâardig.
 't Moet wezen; 'k wil 't bestaan; maar, Goôn! als ik een min,
 Gedoemt door uw besluit, verbanne uit mynen zin,
 Mag immers my 't geluk van haar te zien gebeuren;
 Gedoogt die zucht in my! men moet die billyk keuren,
 Opdat elk oogenblik myn oog getuigen zy
 Van 't heil eens Bruidegoms haar toegeschikt door my.

A M I N T A S.

De min heeft noch op u niets van haar magt verloren;
 Verschoon my, zo ik 't zeg: maar 'k moet het u doen hooren.
 Dees deugdlyke inkeer, die gy toont, bespeurt men licht
 Dat me uwer wanhoop, Vorst, alleenlyk is verpligt.
 Door u word my geleerd wat gloed men ziet ontvonken,
 Als iemand is verleid door valsche minnelonken;
 Maar 'k zie, dat, als 't venyn éénmaal ons harte treft,
 De dood ons naauwelyks van zulk een smarte ontheft.
 Ik ken uw deugden; 'k moet met eerbied die beschouwen;
 Doch 't woord eens minnaars noopt myn ziel tot misver-
 trouwen,

En door den tyd alleen . . . .

T H E L A M I R U S.

Welân, 'k wil u doen zien,
 Dat dees verandering op heden kan geschiên.
 Uw Vorst heeft zich in 't eind' van 't minnejuk ontheven.
 (*Tegen een' der Lyfwachten.*)

Men roep' de Ryksprinses. 'k Zal haar te kennen geven
 Het vonnis dat ikzelf heb met myn' mond geveld . . . .
 'k Moet jegens haar, en my, bevryd zyn van geweld.
 Doch

Doch uw' getrouwen dienst, uw' yver voor uw' Koning,
Verschaf ik tevens ook een waardige belooning. (waard':
Uw Zoon is, om zyn deugd, met recht myne achting
Hem wil ik heden met myn Zuster zien gepaart.

AMINTAS. (klanken

Gun dat ik neêrgekniel! . . . . Ach, Vorst! met welke
Zal ik myn' Meester voor zyn dierbre gunst bedanken?
Duld echter, dat een drift, die my noch waarder is,
Eén oogenblik onttrekke aan myne erkenenis.
Thans heb ik van de Goôn myn' Koning weêrgekregen;
Dit moet, dit kan alleen, tot blydschap my bewegen.
Hy overwon zichzelve; wat onverhoopte vreugd!
Ik zie 't verbaast Heelal najvrig van zyn deugd.

THELAMIRUS.

'k Hoor iemand naadren: Goôn! nekroont uw wonder-
werken.

Wilt myn benaauwd gemoed voor 't minnegif verster-
ken!

VIERDE TOONEEL.

THELAMIRUS, ELISMENE, AMINTAS,
LYCAS. *Lyfwachten.*

ELISMENE.

Myns noodlots yslykheid door u te zien volbragt,
Ik moet bekennen, Prins, dit hadde ik nooit verwacht.
Wat is toch uw besluit? wat hope dorst gy bouwen,
ô Wreede! toen gy wenschte om myn gezicht te aan-
schouwen?

Noopt u 't geheim niet van ons stamhuis, nu bekend,
Dat gy myn byzyn vlucht, zelfs tot uws levensênd?
Wáárom betoontge u op een droeve aldus verbolgen?
Wáárom liet gy me niet, naar wensch, myn noodlot
volgen?

'k Waar, buiten schuld, gedaalt in 's aardryks naren schoot;
En nu ontroofte my de vrucht van mynen dood.

Ach, Zuster ! door dees reên, vermeerderd gy myn plagen ;
Wil, om myn wroeging, u voor 't minst rechtvaarder
dragen.

Maar weinig is 't, dat ik my straffloos heb verklaard,
Myn schuld dient uitgewischt : dees stond is my te waard ;
Ja, 'k zal, (dit tuigen zy, die ons hier zien, en hooren !)
Door 't plengen van myn bloed, een snoode zucht ver-

ELISMENE. (smooren.

Ha, Wreede! ondanks myzelf, maakt gy myn ziel bevreesd.

T H E L A M I R U S .

Zogy myn sterven schroomt, wees dan niet meer bedeesd.
U zien, u minnen, zal my steeds op 't hoogst vermaken.
Zou ik, hoe dier 't my sta, het daglicht immer wraken ?
Nooit kan een sterveling, 'k bespeur. daar van een blyk,
Gelukkig wezen, en misdadig te gelyk.

Maar bloos ik des? 'k Wierd door onkundigheid bedrogen.
't Lot houd den sterveling geboeid aan zyn vermogen ;
Het schiep vermaak om ons te domplen in de smart :

Ach! staat het ons dan vry te schikken van ons hart ?

Dat ongelukkig hart is niet aan 't misdryf schuldig,
Ik offer nochtans my ter wraake op, gansch geduldig ;
't Voegt u te volgen zulk een moeilijk bestaan.

'k Beken, 't valt pynelyk dees pooging aan te gaan :
Maar nu we in dezen staat gebragt zyn, is 't van noden,
Dat elk voldoening geve aan 't menschedom, aan de Go-
Prinses, 't is niet genoeg, steeds van my af te zien, (den.
Gy moet .... op heden zelfs .... uw trouw een' ander'
biên ....

Bewillig dit. Licht dat myn deugd slechts af zal hangen
Van't volgen eener wet, wier wreedheid ons moet prangen.
Myne al te zwakke ziel word vaak door drift beheerd ;
Gebruik dees' tyd : wyl pligt op liefde triomfeert.

ELISMENE.

Wél waardig zytge, ô Prins, een staatshulk te bestieren,
Nadienge, in spyt der min, op u kunt zegeviëren :
Doch heeft het misdryf van elkander ons gescheurd,

Door

Door ons te ontvlieden, valt ons strafs genoeg te beurt.

THELAMIRUS.

Ik merk, gy laat u tot dees weigering vervoeren,
Omdat zich noch uw hart door zwakheid voelt beroeren;
Verwin voor eeuwig zulk een drift, vol minnenyd,
Wyl gy 't den Goôn, uzelve, en my, verschuldigt zyt;
Zou ik 't bezwalken van myn deugd noch overleven? ...
Neen; wraakt gy d'echt, gy hebt myn vonnis onderschre-

ELISMENE. (ven.)

Ach! schik veel liever van myns noodlots yslykheên;
Welâan, wyl 't wezen moet, zal ik ten Tempel treên.
Verkies een' Bruidegom voor my, naar uw begeeren ...
Helaas! ik moet hem wel op 't allerteêrft waardeeren;
Hy spaart u 't levenslicht, en roem, dien ik hoog acht.

THELAMIRUS.

Deze eedle pooging had ik van uw deugd verwacht.

ELISMENE. (besluiten;)

Myn zwakheid deed, meer dan myn deugd, my zulks
Ja, wat ik ook moest doen, om 't wreed gevaar te stuiten,
't Geen thans u dreigt, ik zou 't kloekmoediglyk bestaan;
Leef dan; ik ben bereid myn noodlot te ondergaan.

V Y F D E T O O N E E L.

THELAMIRUS, ELISMENE, AMINTAS;
LYCAS, NICANDER. *Lyfwachten.*

NICANDER.

ô Vorst, op uw bevel, is Athis hier gekomen.

AMINTAS.

Myn Zoon!

THELAMIRUS.

ô Ja: wil uw verwondering betoomen,
Nadien zyn heerlyk lot bereids u is verklaard.

(*Tegen Elismene.*)

Kom, datge van myn hand dees' Echtgenoot aanvaard.

Prinſes, dit oogenblik vermeêrt uw zielsverdrieten.
 Ikzelf voel uit myn oog een' ſtroom van tranen vlieten:
 Men ſmoor' dien rouw. Welâan, bewyzenwe aan 't Heelâl,
 Dat ware deugd niet zwicht voor 't wankelbaar geval.
 Ja, dat de pracht dier trouw, zoo doodlyk om te aan-
 ſchouwen,
 Den ſchrik verbann' door deze erkentnis ons gebrouwen;
 En, daarwe ons alle hoop ontzeggen, ieder toon',
 Hoewe ons beſtraffen om het misdryf van de Goôn.

Z E S D E T O O N E E L.

AMINTAS, LYCAS.

Nu mag ik eindelyk 't gewenſchte wit beſchieten;
 Myn Zoon zal Eliſmene, en 't Ryksbewind genieten.
 Myn vrienden middlerwyl, voor 't Hof byéén vergaêrd,
 Verbeiden tot de leuze aan hun werd' geopenbaart.
 Ga derwaarts Meld hun, dat het trouwuur is geboren;
 Men wachte zich voorâl dees plechtigheid te ſtooren:
 Maar zorg, dat ieder, eer zy ſcheiden, zich verbind'
 Ons hulp te bieden als ik zulks geraden vind.

Einde van het Vierde Bedryf.

V Y F D E B E D R Y F.

E E R S T E T O O N E E L.

W H E L A M I R U S , *alleen.* (den?
 aar heen? wat deed ik? wat vernieuwing van elen-
 Laat ons, voor 't minst, het oog van zulk een schouwspel
 wenden.

Men volg' de Ryksprinses niet Tempelwaarts. Begeer,
 Geduchte Hemel, van een' sterfeling, niets meer!

Thans heb ik meerder, dan ik immer dacht, bedreven;
 'k Volbragt myn' plicht: myn' roem kon ik voldoening ge-
 't Is dan gedaan: en gy, (ô duldelooze smart!) (ven,

Myn Zuster, gy verpand voor eeuwig hand en hart!

Dees dag zal met zyn' glans uw doodlyk Feest bestraalen.

Goed! moest ik in een' poel van onlust nederdaalen!

De roem, 't vermaak, dat aan myn' levensloop mogt zyn

Verknocht, zal van nu af my strekken tot venyn.

't Lot wou myn ongeval beklagelyker maken,

Wanneer het my volöp zyn looze gunst liet smaken.

Nu derf ik alles; of veelëer 'k begaf het all':

Ik kluiserde myzelve aan rampen zonder tal.

Vergeefs bestaan! het vuur, welks kracht ik wou bestryën;

Ontsteekt zich weder aan de toorts der razernyën....

ô Wreedden! staakt uw woën: de wroeging is myn straf;

Gedoogt dat myne deugd my volge in 't duister graf!

Maar wat wil Philax! moet ik meerder onheil vreezen....!

T W E E D E T O O N E E L.

T H E L A M I R U S , P H I L A X .

W H E L A M I R U S .
 at tyding brengtg my? de droefheid van uw wezen
 Vermeert den schrik, war-van myn ziel is aangedaan.

'k Verlang, maar beef, dat gy me uw boodfchap doet ver-
ftaan.

Zou myner zwakheid noch meer rampspoeds weder-
vaaren!

Wel nu, is 't uitgevoerd? Zaagtge Athis voor de altaren...

PHILAX.

Ja, hy trouwde Elismene, ô Vorft: maar, ach! verfta
Wat nieuwe ramp u dreigt, door 's noodlots ongenaê.
Amintas kroont zyn' Zoon; verhard in gruwelstukken,
Durft hy u 't Ryksgezag, en uw Prinfesse ontrukken.

T H E L A M I R U S.

Goôn!

PHILAX.

Elismene had noch naauwelyks, vol rouw,
Met jongling Athis zich verbonden door de trouw,
Of een verwoede galm klinkt door de Tempelkoren.

Amintas voorbeeld fchynt de muiters aan te fpooren.

Hy uit dees woorden, die ons domplen in 't verdriet:

„ Volk! Thelamirus is uw wettig Koning niet;
„ Uw overleden Vorft, (beducht dat, na zyn fterven,
„ Een ander bloed, dan 't zyn', den fcepter mogt verwer-
ven,

„ Nadien hem 't lot geheel verftak van manlyk krooft,
„ En ééne dochter flechts had toegefchikt ten trooft;)

„ Verwiffelde weléer, naar afspraak met zyn' Vader,

„ Hem voor de Ryksprinfes gefproten uit zyne ader.

„ Die wiffeling was geheim: Siciliërs! de kroon

„ Behoort aan Elismene; en hy is Cydnus Zoon.”

Voorts durft hy, wyl dees mare ons aller lart doet beven,
Een' brief van Cydnus aan den Opperprefter geven;

Eifcht dat men dien befchouw'. De teekening word erkend.

Men leeft: maar Cydnus meld uws nootlots wreede elend';

En elk, wien 't vreemd geval moet tot verwondring wek-

Mag zulk een wiffeling niet meer i'twyfel trekken. (ken,

T H E L A M I R U S.

ô Hemel, is 't genoeg! alom nilleid, verraên,
Wat flagen moet myn harte alteffens ondergaan!

Gy zyt myn Zuster niet, Prinfes te trouw gebleven!
 En zulk een wreed bericht word slechts aan ons gegeven
 Op 't yslyk oogenblik, waar-in een heilge wet
 Ons 't minnen van elkaër voor eeuwig heeft belet!
 ô Gy, wiens boosheid my berokkend zoo veel plagen,
 Uw woën verlichtme, opdat ik meerder smarts zou dra-
 Trouwlooze Amintas, had gy noch, uit medely', (gen;
 My, door den dood, bevryd van 's noodlots razerny!

P H I L A X.

Wees op uw hoede, Vorst; die schelm, die zich laat blinden
 Door zyne ontzinde drift, zal meer zich onderwinden.
 Hy vreeft u: om dees reën moet hy u zyn verdacht.
 Zyn Zoon, nu Koning, kan hem sterken door zyn magt.
 Ook heeft hy Vrinden: hun geweld is niet te keeren:
 Nicander ziet men flauw de Hofpoort noch verweeren.
 Vertoon u; en belet, is 't mooglyk, dat uw hart
 Zy, buiten uwe min, bestormt met meerder smart.

T H E L A M I R U S.

Helaas! zou 't Ryksgezag noch aan myn ziel bekoren?
 Wat baat my 't licht? 'k heb niets dan Elismeen verloren.
 Stond my haar liefde vry, en hadde in ons gemoed
 De tyd nooit uitgebluscht een' onbevleken gloed!
 Hoe! mogt ik, neêrgekniel'd voor hare aanbiddlyke oogen;
 Myn' ramp vergeten, en haar dierbre tranen drogen!
 Maar, (welk een wreed verdriet!) Zy trouwde een' an-
 der'. Ach,
 Wangunstig lot! dit is uw laatste bliksemflag;
 Voortaan durft myne ziel uw razerny trotsfeeren:
 Uwe uitgewoede wraak kon nooit myn' moed verheeren.
 Kom, volgme, Philax! men betoon' hun wat geweld
 De liefde heeft, als die tot wanhoop overhelt . . . !
 Ach! ik begeer niet in het Ryksgebied te dringen:
 Neen! de eedle wraakzucht, die myn' boezem komt
 bespringen,
 Eifcht slechts, dat ik een' Schelm ontroov' het levenslicht;
 Noch ééns zie myn Prinfesse, en sterv' voor haar gezicht!

T H E L A M I R U S , P H I L A X , N I C A N D E R .

W aar heen , ô Vorst ! gedoog dat ik , door pligt ge-
Een onverwacht bericht u moog' te kennen geven.
Ontrouwe Amintas , met de wapens in de hand ,
Gemoedigt door de hoop van Athis onderstand ,
Zocht , gansch verwoed , tot u een' doortogt zich te
baanen :

Hy wist der muitren arm tot stryden aan te maanen :
„ Men volg' my , (roept hy uit , met een verbolgen stem :)
„ Vóórkomt des Dwinglands woën ; verzekert u van hem . ”
Thans poogt hy met geweld ter Hofpoorte in te rukken ,
Maar ziet zyn zwak gevolg dien toeleg haast mislukken .
Uw Lyfwacht springtme by ; wy vallen moedig aan .
De dood , de schande , is 't loon van hun vervloekt bestaan .
Wanneer myn staal , gewis bestierd door 's Hemels tooren ,
Der muitelingen Hoofd doet in zyn bloed versmooren .
„ 'k Bezwyk , doch sterf met roem ; zoo spreekt hy : 'k heb
„ myn' Zoon ,
„ Het Godendom ten trots , zien praalen met een kroon .
„ Wat zeg ik ? 't sterven moet zelfs aan myn ziel behagen ,
„ Wyl Thelamirus steeds myn sterfuur zal beklagen :
„ Ja , nu ik zyner min heb alle hoop ontruk ,
„ Nu hy noch leeft , acht ik myn wraak genoeg gelukt ” .

T H E L A M I R U S .

Helaas ! 't is al te waar ; had hy my 't licht benomen ,
Min wreeder waren my zyn gruwlen voorgekomen .
Maar , wie genaakt ons . . . ?

VIERDE TOONEEL.

THELAMIRUS, ELISMENE, ATHIS, BARSI-
NE, PHILAX, NICANDER. *Lyfwachters.*

THELAMIRUS, *tegen Athis.*

Ach! myn Heer, 'k zie dan in 't end';
Door 't strenge lot, de maat vervult van myne elend'.
Amintas, dien ik steeds geächt heb als een' Vader,
Word op het onvoorzienst een Booswigt, een Verrader;
Hy rooft my te gelyk, op dees' onzaalgen dag,
Myn rust, myn Minnareffe, en 't Opperste gezag;
Ja, dit vernoegt hem niet: hy laat my noch in 't leven,
Opdat hy zynen haat een strengere wraak mogt geven.
Nicander heeft hem 't loon dier euveldaên verſchaft;
Hy ligt geveld: maar, ach! offchoon hy wierd geſtraft,
'k Heb, valſch door hem misleid, my veel rampzaligheden
Verwekt. ik heb met u in 't echtverbond doen treden
Dees Ryksprinſeſſe, die myn Zuſter wierd geächt;
En nauwlyks is een trouw, die my dus prangt, volbragt,
Of ik, noch korts ten top van mogendheid gereezen,
Helaas! bevind my niets, dan Cydnus Zoon, te wezen!
Welân, myn Heer, thans daal ik van een' rykſtroon af,
Dien het geboorterecht aan Elismene gaf,
En dien uw Vader, door haar trouw, u had beſchoren.

ATHIS.

Hoe! waant gy dat de Kroon myne oogen kan bekoren?
Ach! verre dat ik 't ſpoor myns Vaders zou betreên,
Heb ik een' afkeer van zyn gift, vol trouwloosheên;
En op dees' dag, myn Heer, wil ik 't Heelâl betoonen,
Dat in verraders bloed noch eedle deugd kan wonen;
Dat ſchoon Amintas van zyn' pligt zich toonde ontaard,
Zyn Zoon noch evenwel is uwer achting waard'. (den.
Ontfang uw Zielsvriendinne, als Bruid, weêr uit myn han-

(Tegen Elismene.)

ô Ja, Mevrouw, 'k verbreek ons beider huwlyksbanden;
Geniet uw trouw weêrom.

T H E L A M I R U S.

Wat schielyke ommekeer!

Hoe! ... Kan zulks mooglyk zyn? ...

A T H I S.

Dit is 't niet al, myn Heer;

(Tegen Elismene.)

Ik leg het Ryksgezag voor uwe voeten neder:
Het lot schonk u de kroon; Prinsesse, ik geefze u weder.
Gelukkig ware ik, zo, door 't plengen van myn bloed,
't Woên, dat ik schuldloos heb veroorzaakt, wierd geboet!
Maar, ach! 't herdenken dat ik uw bezit zal derven,
Doet op myn teder harte u wraaks genoeg verwerven.
Vergeet dan, dat ik ooit heb naar uw' Echt gestaan,
En acht my heden uw' getrouwsten onderdaan.
Ik heb myn' pligt betracht: Vorstin, wil nu gehengen
Dat ik, om 's Vaders dood, moog' bittre tranen plengen;
Natuur verëischt dat ik zyn droevig lot beween'.

V Y F D E T O O N E E L:

T H E L A M I R U S, E L I S M E N E, B A R S I N E,
P H I L A X, N I C A N D E R. *Lyfswachten.*

T H E L A M I R U S.

'k **Z**ie u dan weêr! gy heerscht! na veele onzaligheên,
Prinsesse, zytge in 't eind' Meestresse van uw zinnen;
En ik verkryg het all' van haar die ik moet minnen.
Wat heugchelyker stond! wat staat meer waard geächt!
De Hemel heeft, naar wensch, myn zoetste hoop volbragt..
Maar, ach! wat zie ik? Goôn! zou 't waarheid kunnen
(wezen?)

'k Voel, door dit droefonthaal, myn' druk op nieuw ver-
Spreek, Elismene. Hoe! wat of u zuchten doet! (rezen!
Gy schynt myn oog te ontvliên; gy looft een' tranen-
vloed, ...!

'k Om-

'k Omhels uw kniën, die ik nimmer zal begeven;
Ten zyge een twyffeling verbant, die my doet beven.

ELISMENE.

Myn Heer, ik bid, sta op. 'k Gevoel myn teder hart,
Zoo veel 't myn staat gedooft, in deze uw vreugd verward.
Men vleij' zich echter niet . . . . ., Wat zal ik hem ver-
klaren?

„ Myn spraak begeeft me; ik zucht . . . . . de schrik
„ zweeft door myne aëren . . . . . (myn hand;

„ 'k Bedwing my noch": 'k ben geen Meestres meer van
Ik kan my niet ontslaan van een' gehaten band:

En die Gemaal, aan wien uw last my had verbonden,
Heeft vruchtloos 't schenden van dien Echt zich onder-
wonden:

Zyn deugd bedroog hem. 'k Ben hem schuldig dit bericht.

Verwyt hem niets; hy ziet niet lange myn gezicht.

Doch wyl ik my met hem verbond voor de echtältaren;

Moet ik aan hem myn trouw, zoo lang ik leef, bewaren.

THELAMIRUS.

ô Hemel! wat bericht! word zulks aan my verklaard?

Nu voel ik meer dan ooit myn ziel met schrik bezwaard.

Hoe! daar men onze min geen misdad meer moet achten,

Wanneer wy, wettig, naar een' heilstaat mogen trachten,

Wanneer de schakels van een' echtband, die u drukt,

Hier daadlyk voor uw oog zyn plechtig losgerukt,

Wanneer uw Echtgenoot aan my u toe wil voegen,

Weêrstreeft gy zulks, Mevrouw, entoont des ongenoe-

ELISMENE. (gen?

Het Godendom was borg voor myne trouw, myn Heer;

Vraag my niets nader. 'k Bid, gedenk aan my niet meer.

Uw tranen zyn vergeefs. Ik kan u slechts beklagen.

THELAMIRUS.

Helaas! sta ik noch bloot voor yffelyker slagen!

Al't geene ik heb gehoord maakt mynen geest verward. . . .

Verklaar u . . . . Ach, Prinzes! gy bant my uit uw hart.

ELISMENE.

't Zal blyken, 't Doodlyk uur, myn Heer, is haast geboren.

Leg

Leg zulk een wreed verwyf aan my niet meer te vooren;
 Heb met myn angftig hart ten minften deerenis;
 En gun my 't weinig tyds, 't geen my noch ovrig is.
 Ja, toen de ftrengheid van een lot, dat my doet treuren,
 Deze ydle bloedschand' fmeedde, om ons vanéén te fcheu-
 Minde ik u echter noch, in weêrwil van myn' pligt; (ren,
 En om dees' dierbren gloed behield ik 't levenslicht:
 Maar als ik, op uw' laft, moest met een' ander' trouwen,
 Toen hebtge uzelv', en my, een' wreedden ramp gebrou-
 'k Gehoorzaamde, u ter ftraffe: en wyl ik uit myn' zin (wen
 Onmooglyk bannen kon 't geheugen onzer min,
 Verkortte ikzelf den draat van myn onzalig leven,
 Om van een' trouwpligt, dien ik wraak, te zyn ontheven.
 Gelukkig, zo die Held, wien ik myn trouwe bood,
 Nooit had den naam gevoerd van mynen Echtgenoot!
 Gelukkig, zo 't venyn, te langzaam in zyn woeden,
 Voor dien ontzagbren stond my noch had konnen hoeden!
 Maar 't werkend gif betoont me in 't ende zyne kragt . . . .
 De dood genaakt . . . . haaft is myn levensloop volbragt.

(Zy valt in de armen van Barfine.)

T H E L A M I R U S.

Ikzelf kon dan myn min zoo groot een' ramp bereiden;
 Ja, myne onzaalge deugd doet u van 't leven fcheiden . . . .
 Welâan, dat al myn bloed . . . . !

(Hy wil zich doorfteken, doch word belet.)

E L I S M E N E.

Betoom uw vruchtloos woên;

Verdraag uw ongeluk met moed, myn' dood ten zoen.
 Ons noodlot, thans bekend, had my de kroon befchoren . . . .
 Zy zal, wyl ik ze u fchenk, voor my niet zyn verloren . . . .
 Dat ik voor 't minft van u dees laafte beê verwerv' . . . . .
 Leef, Thelamirus, ... wees gelukkig, . . . ach! ik fterf.

T H E L A M I R U S.

Goôn, wier geftrengheid my dit onheil kon verwekken!
 Ikeerde u steeds, en moet uw' toorn ten offer ftrekken.

E I N D E.

